

V 56. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Karierní projektový den

Rumburská vzpoura

Setkání se Z. Procházkou a K. Vlachovou

Maturitní ples 4.S

Milí příznivci Bezevšeho,
maturity jsou šťastně za námi, za nimi se tlačí závěrečné zkoušky a do toho všeho rachotu klepou na dveře prázdniny. Druháci si ještě „odskočí“ na turistický kurz a pak už přijdou milované, toužebně očekávané dva letní měsíce. A to bude, „než bychom řekli švec“.
Momentálně je venku letní počasí. Letos ani „zmrzlí“ neřádili. Trochu mám strach, že příroda mrhá slunnými a velmi teplými dny v měsících, které mají být jarní. A ke všemu je neskutečné sucho. Slunce bodá, téměř bych se hádala, že musí přijít bouřka, a ono zase nic. V jiných koutech vlasti naopak rádí přívalové lijáky. Rovnováha? Kdo se v tom má vyznat! Přinášíme vám pěkně nabitě číslo, které vás přesvědčí o tom, že se u nás pořád něco děje, že výuka neprobíhá jen tradičně ve školních lavicích, ale mnohdy formou besed, přednášek nebo exkurzí a výletů.
Musím se pochlubit dvěma vysokými oceněními v soutěžích školních časopisů. Celá redakce si zaslouží velkou pochvalu za práci a ochotu dělat něco navíc.
Abych zase sáhodlouze nelíčila, o čem že to píšeme, doporučuji vám, abyste na to přišli sami.

Snad budete mít vhodnou chvíli, snad si najdete v šestapadesátce to své, snad se pobavíte a něco zajímavého dozvíte.

Přeji za celou redakci všem čtenářům Bezevšeho ty nejhezčí prázdniny. Přeji krásné léto, takové akorát slunečné, s trochou deště. Mnoho výletů a nových poznání, krásné koupání bez sínic, vlahé večery a krásná rána. Ať vám nový den pokaždé přinese něco nového, milého nebo překvapivého. Ať jste každý večer rádi za den, který jste prožili. Využijte čas pro sebe, víte, že neuvěřitelně letí, a stejně tak tomu bude i o prázdninách. Suma sumárum, mnoho zážitků, poznání, spoustu zábavy a žádnou nudu. Vyčistěte si hlavu, ať v ní máte v září zase místo. Pomocí aktivního odpočinku „dobijte baterky“!

Odstavte na chvíli váš unavený motor. Nastartujete ho až v září a to je zaslouho.

A ty, Polygrafko, také odpočívej. Víme, že nám neutečeš, počkáš tu zatím v tichém odpočinku, ztichlá a osamělá, se svými holuby a kavkami, ale klidná a smířená, protože dobře víš, že se ti zase všichni vrátíme.

A teď alou, prázdniny čekají!

IVA ŠABATOVÁ

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΣΙΛΟΤΑ ΙΝΤΡΑΥΚΕΗ

LEDEN AŽ BŘEZEN NA DM

Paní vychovatelka Lenka Obergruberová:

- V každém měsíci proběhlo několik skupinových schůzek na nejrůznější témata: Rizikové chování
 - gambling, nelegální drogy, doprava
 - Záchrana života – první pomoc
 - Jak se efektivně učit
 - Mezilidské vztahy – partnerství, manželství
- Pro všechny žáky byl připravený večer společenských her jako například Bomba, Městečko Palermo, Na vraha apod.

Paní vychovatelka Jana Machová:

- Každodenní skupinové rozhovory, diskuze, debaty, výměny názorů, které žáky učí vzájemnému poznání, vyjadřování vlastních názorů, sebekritiku, komunikaci

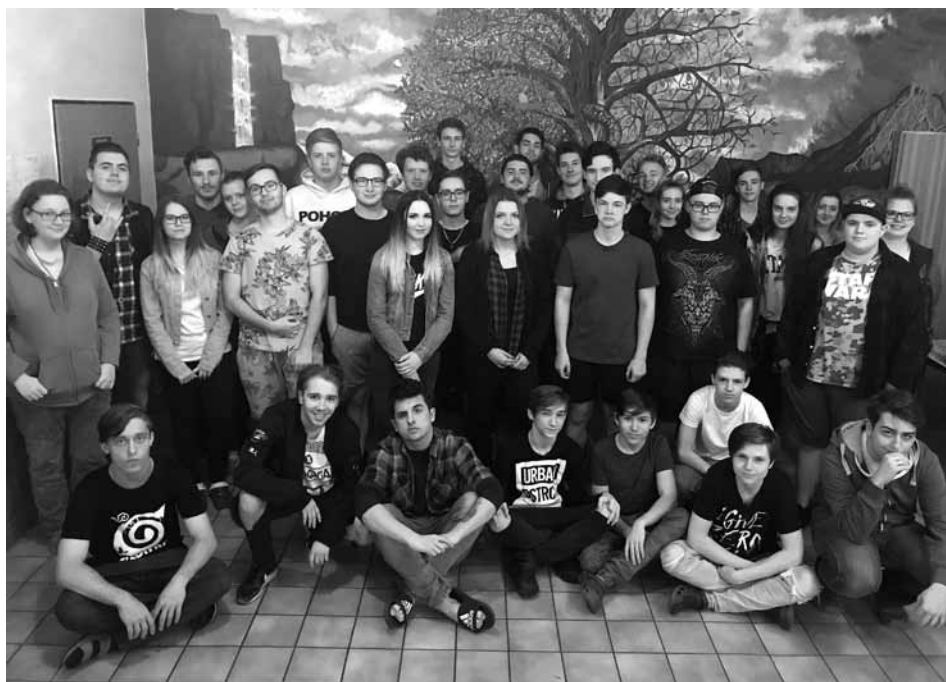
- (témata: olympiáda 2018, volba prezidenta, situace na Slovensku apod.)
- Pomoc v osobních problémech (partnerství, sexuální problémy, rozchody, homosexualita...)
 - Řízené individuální rozhovory (závislost na PC, alkohol a jeho následky...)
 - V březnu se paní vychovatelka Machová navíc věnovala tématu stravování na DM

Paní vychovatelka Jana Trejtnarová:

- Tématem lednové skupinové besedy (VS1) bylo nebezpečí, které přináší užívání marihuany

- Další besedy a rozhovory napříč skupinami – zážitky z Vánoc
- Pro všechny žáky: hry Otázky a Rozházené věty (zábava, fantazie, postřeh...)
- Paní vychovatelka se také intenzivně věnovala důležitým technicko-organizačním záležitostem (nová televize v dívčí části DM, řešení pravidel ohledně brigád, používání osobních automobilů, vypínání elektro-techniky, ukládání pátečních osobních věcí ve škole, zlepšování úklidu na pokojích, nové nástěnky na všech pokojích a připomínky ke stravování)

-lo-

OKÉNKO školní metodičky prevence

V lednu až březnu 2018 proběhlo v naší škole mnoho aktivit v rámci prevence rizikového chování. Přináším vám jejich malý přehled, a kde se to podařilo, i výběr názorů žáků na zažitou aktivitu.

LEDEN

- Prevence rizikového chování ve třídě 2.A s lektory z PPP Rumburk Evou Michalínovou a Zdeňkem Staňkem zaměřená na sebepoznání a vzájemné poznání žáků.
- Prevence rizikového chování vedená školní metodičkou prevence L. Obergruberovou: 2.S – téma: změna TU, přijímání pochval 1.A – téma: Šikana, vztahy ve třídě

ÚNOR

- Prevence rizikového chování – 2.A: Teen Challenge – téma: Drogová závislost.

Ohlasy žáků:

- Beseda byla poučná. Bohužel, vídám v Rumburku spoustu takových lidí. Sice v boha nevěřím, ale vím, že pokud je jistá věc nebo člověk podporou pro daného člověka, tak to je úžasné a gratuluji Lukášovi, že to překonal a dokázal se z toho dostat. Zajímavé a důležité bylo vše, protože i ta nejmenší věc dokáže pomoci.

- Bylo to fajn. Určitě jsem si z toho vzal dost, protože jsem byl svědkem života člověka drogově závislého a chtěl bych se toho určitě vyvarovat. Přijde mi to jako věc, která člověka dostane do hrobu dřív, než by chtěl.
- Prevence rizikového chování - 4.S: Česká společnost AIDS pomoc – téma: AIDS
- Ohlasy žáků:
 - Osobně se mi to líbilo, myslím si, že je to velký problém, co se týče této doby. Přednášející byla silná a nebála se mluvit o tom, jak na tom je.
 - Přednáška byla až moc odborná, ale OK.
 - Přednáška se mi líbila, zaujal mě příběh té paní, byla sympatická, dobře se poslouchala.

BŘEZEN

- Prevence rizikového chování – 2.A: Teen Challenge – téma: Drogová závislost.

Ohlasy žáků aneb co mi přednáška dala:

- Přednáška se mi hrozně líbila, je skvělé, že nám řekli osobní příběhy a podělili se s námi o svou zkušenost.

- Sama vím, jaký pocit je mít v sobě drogu, je to úžasný pocit, ale nikdy bych se nenechala stáhnout.
- Chtěla jsem vědět, jaké to je, když v tom jede můj strejda, a už vím.
- Velice mě to zaujalo. Líbilo se mi, že o tom mluví lidé, kteří s tím mají zkušenosti a vědí, jaké to má doopravdy následky. Bylo to emotivní a opravdu mě to zasáhlo.
- Je důležité si uvědomit to, že nás drogy mohou dostihnout, ať jsme v jakékoliv situaci, ať jsme kdokoliv, jak moc vysoko postavení, může z vás být rázem troska. Neměli bychom nic dělat z hecu a držet se od drog a fetišů dál. S drogami nemůže být život úspěšný. Většinou je člověk úplně největší spodina.
- Asi nevím, co bych dodala, ale asi to, že když má někdo problémy, nemusí to hned řešit drogami. To samé je, že se dá užít nějaká párty i bez drog.
- Že si všeho si člověk musí vážít, zdraví, rodiny, přátel, práce.
- Chtěla bych jim poděkovat a držet jim palce, aby do toho nespádli. Mají mou úctu.
- Hodnotím to velice dobře, protože to chtěli odvahu přiznat se nám s něčím takovým, a samozřejmě to bylo poučné.
- Uvědomění, že život má smysl bez ohledu na to, jaké problémy přes sebou máme. A hlavně

to, že tu pro nás vždycky někdo bude bez ohledu na to, co jsme.

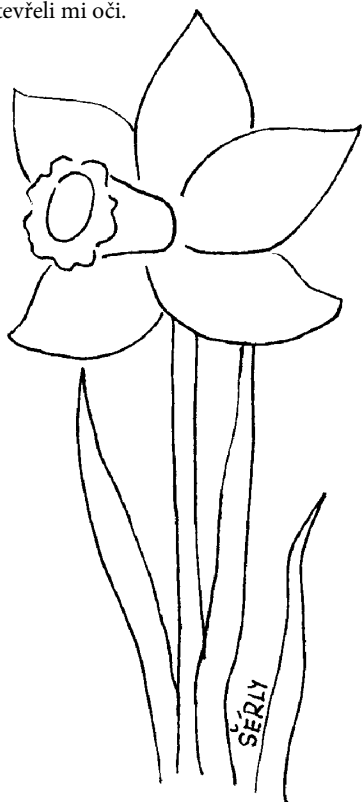
- Abychom se drželi životních cílů
- Beseda si mi líbila, příběhy byly zajímavé, protože nám je vyprávěli lidé, kteří si tím vším opravdu prošli.
- Uvědomil jsem si hlavně, že to, co dělám, je dobré a mohu si díky tomu jít za svým snem.
- Chci pánům poděkovat a vyjádřit obdiv za to, že vše zvládli a pomáhají ostatním.
- Přednáška mě velice zasáhla u srdce. Jelikož s tím zkušenost mám jak vlastní, tak mého bratra. Víím, jaké to je a jsem rád, že jsem s tím byl schopen přestat. Bolelo na to vzpomínat, ale děkuju.
- Nikdy není pozdě na to si nechat pomoci, ale je důležité s tím bojovat a porazit to. Ale sám to člověk nezvládne.
- **Prevence rizikového chování vedená školní metodickou prevencí Lenko Obergruberovou, za účasti třídních učitelů zúčastněných tříd:**

- **2.S – téma:**
seznámení se s novým třídním učitelem
- **1.S – téma:**
začlenění nových žáků do třídy
- **Prevence rizikového chování - 1.a 2. ročníky:**
Policie ČR – téma:
Nebezpečí drog, zvláště marihuany

Ohlasy žáků:

- Drogy bych nebral.
- Chtěl bych víc podobných besed.
- Dozvěděl jsem se rozdíl mezi přestupkem a trestným činem.
- Nezahazovat se s lidmi, kteří užívají drogy.
- Potvrdilo mi to můj názor na špatnost drog.
- Nelíbilo se mi, že jsme neměli více otázek.
- Líbilo se mi, že policisté byli ve stejnokroji a že povídali o reálném životě a praxi.
- Dalo mi to poznání, že nemám nic brát.
- Chtěl bych ještě téma alkohol.
- Líbilo se mi, že řádně vysvětlili, co a jak. Bylo vidět, že se setkali s mnoha případy.
- Otevřeli mi oči.

-lo-

ANKETA: Brigáda v STI Česko, s.r.o.

Brigáda ve firmě STI pro mnohé z nás není neznámý pojem. Plno žáků si ji v rámci odborné praxe vyzkoušelo, jelikož firma požádala vedení školy o drobnou výpomoc. Je to zajímavá zkušenost. Co na to říkají žáci Polygrafky?

1. Baví tě brigáda v STI?

2. Myslíš, že je dobře, že škola dává takové možnosti si přivydělat?

Daniel Rýdl, 2.S

1. Ano, baví.
2. Určitě, hlavně se člověk dozví, jak to v práci funguje.

Veronika Petrová, 2.S

1. Jo, je to tam dobré.
2. Podle mě ano,

je to fajn zkušenost do budoucnosti.

Petr Neumann, 3.S

1. Brigáda v STI mě baví, není to nic těžkého a čas tam utíká.
2. Myslím, že ano, protože každý peníz je dobrý a je to lepší, než si něco hledat ještě po škole.

Marek Falta, 3.S

1. Práce jako práce. Ale napiš tam, že je to strašně hrozný, ať tam nikdo nechodí, abych tam mohl chodit pořád já. (Směje se.)
2. Jo, určitě je to dobře. Peníze jsou potřeba.

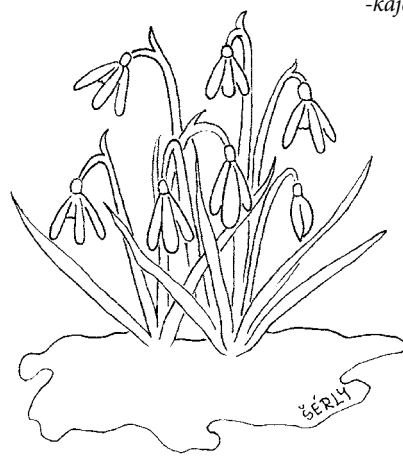
Christine Sieberová, 3.S

1. Ano, baví. Je to něco jiného než ve škole.
2. Ano, je. Jde i hlavně o tu zkušenost.

Barbara Čmejrková, 3.S

1. Brigáda v STI mě baví.
2. Myslím si, že je dobře, že tam můžeme jít. Žák si vyzkouší, jaké je to být v dění toho, co se učíme. Podle mě by si to měl zkusit každý. Možná by to mělo být i povinné. Jo a mají tu lepší kafe než ve škole. (Směje se.)

-kajča-

Hana Frejková o besedě na Polygrafce

V 54. čísle Bezevšeho jsme přinesli interview s herečkou, zpěvačkou a autorkou knihy Divný kořeny paní Hanou Frejkovou, která si netradičně pro svou besedu vybrala středoškoláky právě z Polygrafky. Že se jí návštěva u nás líbila, potvrzuje její zmínka v interview pro časopis Vital. Citujeme:

„Se svým příběhem a s jidiš písněmi jezdíte na besedy do škol. Jak na vás reaguje nejmladší generace?

Mám vlastně velmi čerstvou zkušenost s teenagery. Zatím jsem jezdila jen po vysokých školách, ale nedávno jsem podlehla výzvě jet do Rumburku na Střední odbornou školu grafiky a polygrafie. Byla tam báječná atmosféra! V tomto velmi citlivém věku se studenti ptají skutečně otevřeně, bez servitků. A když se nebojíte odpovídat jim stejně a vnímáte je jako rovnocenné partnery, dojdete k úžasným zážitkům.“

(<https://vitalplus.org/hana-frejkova-citim-se-jako-prazka/>)

-ŠA-, -fis-

12. ročník soutěže „ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU 2018“ – krajské kolo

Přihlásili jsme se jako téměř každý rok do soutěže, kterou pořádá Asociace středoškolských klubů, která nese název Školní časopis roku a každoročně vrcholí v Brně.

Zatím proběhla krajská kola, uzávěrka soutěže byla 10. dubna (časopisy z Prahy, Středočeského kraje, Plzeňského kraje, Ústeckého a Libereckého kraje se hlásily přímo u partnera AŠSK – Vyšší odborné školy publicistiky Praha 1.).

A že BEZEVŠEHO jde do finále, je jasné, protože jsme obsadili 1. místo, dále jsme obdrželi i ocenění za grafiku, titulku a obsah. Zkrátka redaktoři převzali v Praze 4 diplomy.

Velmi si vážíme tohoto ocenění a už dnes se těšíme do Brna.

-ŠA-

Sedím v autě s panem Fochtem a s Martinem Průšou, sleduju cestu, nohy jen napůl natažené a snažím se přežít cestu. Myslím na pohodlnou jízdu vlakem a vyjmenovávám si všechno, co na ní mám rád. Sleduju ubíhající krajinu, ale po nějaké době mi ta žlutá nedělá dobře.

No dobře, cesta do Prahy ani zpátky nebyla žádná pohádka, ale to mi nakonec nevadilo a počítal jsem s tím. To důležité se odehrávalo v Praze až na Vyšší odborné škole publicistiky v Praze, kam jsme jeli na vyhlášení výsledků krajských kol soutěže Školní časopis za rok 2018. Účastnila se Praha a kraje Středočeský, Plzeňský, Liberecký a Ústecký.

Na místě jsme si mohli prohlédnout všechny časopisy, které se soutěže zúčastnily. Tak

jsme načerpali nějaké nápady a možná nějaké z nich uvidíte v příštích číslech. Konalo se zde několik workshopů a pak se konečně vyhlášovaly výsledky, kvůli čemuž všichni přijeli. Nechtějte po mně vyjmenovávat vítěze z jednotlivých krajů, nic si nepamatuji (kromě časopisu Plotter, který se nám líbil nejvíc).

Naše Bezevšeho získalo nečekaně první místo, dále pak ocenění za titulku, obsah a grafiku. Za získaná ocenění jsme všichni rádi a nejvíc se o ně samozřejmě zasloužila paní Šabatová a pan Šabata, bez kterých by Bezevšeho vůbec nemohlo existovat. Teda mohlo, ale nesbíralo by ocenění jako houby po dešti.

J. Válek

SOUTĚŽ O NEJINSPIRATIVNĚJŠÍ STŘEDOŠKOLSKÝ ČASOPIS 2017

Odborový svaz novinářů a pracovníků médií České republiky opět ocenil BEZEVŠEHO

V únoru letošního školního roku jsme poslali přihlášku do soutěže Nejinspirativnější středoškolský časopis roku 2017, kterou pořádá Odborový svaz novinářů a pracovníků médií České republiky.

Otcem soutěže je pan Václav Brůžek. Předsedou hodnotící komise byl pan Petr Masopust, který je zároveň místopředsedou OSN a PM ČR. Porota hodnotila originalitu novinářského přístupu k tématům, pohled na studentskou problematiku ve škole, na vztahy s učiteli a ostatními školními pracovníky, vyjádření etických postojů, společenských postojů, grafickou úroveň a jazykovou kulturu.

3. května obdržela redakce pozvání do Prahy, cituji:

„Vážená redakce na základě vyhodnocení soutěže o Nejinspirativnější středoškolský časopis roku 2017 jste získali v kategorii tištěných časopisů druhé místo. Gratulujeme vám jménem ve-

dení OS NPM a hodnotitelského týmu k tomuto úspěchu. Spolu s cenou obdržíte redakční kartu platnou do konce roku 2018, která vám umožní návštěvy muzeí a výstav v celé Evropě. Přejeme vám všem hodně studijních a autorských úspěchů... Petr Masopust, předseda hodnotitelské komise a tajemník OS NPM.“

-ŠA-

Redaktoři převzali cenu

Jak už víte, získali jsme se 2. místo v celostátní soutěži Nejinspirativnější středoškolský časopis roku 2017. Dne 24. května jsme jeli na slavnostní vyhlášení vítězů soutěže do Prahy.

Když jsme dorazili na akci, čekalo nás milé překvapení v podobě jídla a pití, kterého bylo požehnaně. Každý zaujal své místo a začal program a rozdávání cen. Dostali jsme krásnou vázu vyrobenou speciálně pro tuto akci. Měli jsme v ten den možnost si popovídat s celou porotou a s ostatními soutěžícími. Naše škola má další výhru, na kterou může být pyšná! -KK-

Rozhovor s Václavem Brůžkem

Redaktorům Bezevšeho se podařilo získat interview s panem Václavem Brůžkem, „otcem“ soutěže „O nejinspirativnější středoškolský časopis“, čehož si velmi vážíme a panu Brůžkovi děkujeme za vše, co kdy napsal a řekl o Bezevšeho.

Mohl byste se nám na úvod krátce představit?
Jsem koordinátorem a zároveň zakladatelem této soutěže. Založil jsem ji před dvanácti lety za účelem podpoření středoškolských časopisů.

Jak vás napadlo založit tuto soutěž?

Velice rád vzpomínám na čas, kdy jsem chodil na střední školu, jelikož jsme měli také časopis, který se ale věnoval převážně poezii. Doteď mi to schází. Bylo to kolem osmašedesátého roku. Tehdy šlo o dobu velkého společenského přetlaku, neexistoval internet, takže lidé museli mezi sebou komunikovat trochu jiným způsobem. Jsem přesvědčený, že věk od patnácti do devatenácti let je velice zajímavý, a proto jsem upřednostnil středoškolské časopisy před ostatními. Tito lidé už nejsou vyložené děti a nejsou ani společností jakkoliv stylizovaní. Středoškoláci většinou žijí u rodičů a nemají ještě tak velké

starosti, aby byli zdeformováni životem. Jejich nápady jsou moc zajímavé a vždy potěší, když je někdo ocení, když ovšem nikdo nic neřekne, nemáte zpětnou vazbu a nevíte, jak na tom jste. **Byl jste někdy redaktorem v nějakém středoškolském časopisu?**

Ne, nebyl, pouze jsem působil jako přispívající.

Máte nějaké své životní motto?

Mám a myslím si, že by si čas od času měli všichni uvědomit, že hluboko v nitru každého z nás se ukrývá sobecký pitomec. Nedá se nic dělat, máme to v genech. Je potřeba, když například píšete nějaký článek, i v zápalu inspirace, trochu odstoupit a zkontrolovat, jestli se tam ten sobecký pitomec nenachází. Toto pravidlo v zásadě platí pro jakékoliv lidské chování a musím říct, že na mě platí určitě. (smích)

Co se vám nejvíce líbí na našem časopisu?

Úroveň vašeho časopisu byla vždy dobrá. Líbí se mi, že jdete s dobou a tím časopis není statický a vyvíjí se. Můžeme vás sledovat už dvanáct let a vidíme jen pozitivní vývoj.

Našel byste naopak něco, co se vám na něm nelíbí?

Neodvážil bych se měnit nic, protože kdybych vám do toho zasahoval, nebyla by to už čistě vaše hra. Vy dostáváte ocenění, tudíž svou práci děláte dobře. Nikdy není nic dokonalého, ani já nejsem dokonalý, je to s podivem, ale je to tak.

Co byste vzkázal našemu Bezevšeho?

Pokračujte!

-KK-, -Kajča-, -Honza-

A jaké jsou výsledky ročníku 2017?

1. ŠKOLNÍK, Gymnázium Mladá Boleslav
 2. BEZEVŠEHO, SOŠ mgp Rumburk
 3. PEER, Střední škola polygrafická Olomouc
- Této soutěže jsme se zúčastnili již šestkrát, třikrát jsme získali 1. místo, třikrát 2. místo. Na tato ocenění jsme patřičně hrdí.

V porotě jsou zastoupeni odborníci, jejichž uznání je pro nás pocoutou.

Zájem čtenářů o Bezevšeho, občasná pochvala, a dokonce ocenění v soutěžích je velkou vzpruhou a motivací pro celou redakci. DĚKUJEME!

-ŠA-

Cože, jsme až druzí

... no to je přece skvělé ...

NABÍDKA STUDIA A PRACOVNÍCH PŘÍLEŽITOSTÍ

Dne 4. dubna 2018 proběhl na naší škole stejně jako v loňském školním roce KARIÉRNÍ PROJEKTOVÝ DEN. Do školy přijeli zástupci firem a škol: OTK Group Kolín, Svoboda Press Praha, Tisk Krásná Lípa, VOŠ grafická Praha a VOŠ obalové techniky Štětí.

Žáci druhých až čtvrtých ročníků vyslechli prezentace jednotlivých subjektů. Hlavním záměrem těchto akcí je zlepšit orientaci žáků na trhu práce v oboru polygrafie a v možnostech dalšího studia v oboru. Přednášky byly navíc pro žáky cenné i z hlediska výuky.

Netradiční dopoledne ve škole pak uzavřely individuální konzultace žáků se zástupci firem a škol.

Děkujeme všem zúčastněným za spolupráci a těšíme se na příští ročník. Doufáme, že se tato akce stane na Polygrafce tradicí. -ŠA-

O literatuře, divadle a životě s paní Zdenkou Procházkovou

Dne 9. dubna mělo možnost několik tříd z Polygrafky zúčastnit se literárního čtení s herečkou Zdenkou Procházkovou. Na této besedě mě zaujalo, že do povídání o životě paní herečky byly zakomponovány úryvky z děl Karla Čapka, Rainera Marii Rilkeho, Johannese Urzidila a Ludvíka Aškenazyho. Díky hereččině humoru panovala výborná atmosféra i po skončení besedy a všichni odcházeli nadšení. Zazněla zde také zajímavá věta: „Nevěřím historii, věřím jen tomu, co jsem viděla na vlastní oči.“ A obdivuhodná a vitální Zdenka Procházková toho na vlastní oči viděla a zažila mnoho. S největší pravděpodobností je dnes posledním člověkem, který se osobně setkal se spisovatelem Karlem Čapkem i prvním československým prezidentem Tomášem Garrigue Masarykem. Nejen tímto nezapomenutelným setkáním jsme věnovali náš rozhovor.

Jak došlo k vašemu dětskému setkání se spisovatelem Karlem Čapkem?

Jako malá jsem hrozně ráda četla, a když mi bylo asi šest let, tak jsem jednoho krásného dne dostala od rodičů k narozeninám Dášenko, která tehdy zrovna vyšla. Protože jsem byla taky sběratelkou autogramů a Čapkova vila se nacházela nedaleko našeho bytu, zašla jsem si s knížkou pro podpis. Zavvonila jsem a přišla mi otevřít Čapkova hospodyně, která když viděla malou holčičku, se zeptala, co si přeji. Odpověděla jsem: „Mám tady knížku a prosila bych pana Čapka, aby mi ji podepsal.“ Sdělila mi, že mám štěstí, protože pan doktor je doma. Slíbila, že mu knížku donese a za chvíli ji přinese zpět podepsanou. Zpátky ji ovšem přinesl sám pan doktor Čapek. Byla jsem malinká a stíhloučká, díval se na mě a nevěřil, že čtu. Vzal mě za ruku, zavedl do zahrádky a zpovídal, co jsem všechno přečetla. Ukazoval mi svou alpínku a jmenoval latinsky všechna kvítka, která se tam nacházela. Byla jsem nadšená, protože Čapek pro mě velmi mnoho znamenal a byl mým idolem. Kolem nás běhala matka Dášanky Iris. Házela jsem jí klacíčky a pak jsme s Čapkem usedli na lavičku. Iris si mi sedla na klín a Čapek říká: „Je vidět, že máš ráda pejsky. Jistě doma nějakého máš?“ Odpověděla jsem, že nemám, protože můj tatínek je proti tomu, aby v městském bytě žila zvířátka. Čapek se trochu zasmušil a řekl, abych tatínkovi vyřídila, že takový pes mě vychová líp

než on sám! Samozřejmě jsem to tatínkovi nevyřídila. Dodnes si ta slova pamatuji, protože mám ráda psy a vidím, že pejskové děti opravdu vychovávat dovedou. Děti, které musí vychovávat psy, se stávají zodpovědnějšími lidmi.

Jaká je vaše nejoblíbenější dětská vzpomínka?

Hrozně ráda vzpomínám na setkání s prezidentem Masarykem. Jsem vlastně poslední žijící, který s ním přišel do styku. Myslím, že neexistuje už nikdo jiný. Když jsem chodila do první třídy, tak jsme jednou byli s paní učitelkou ve Stromovce a měli jsme štěstí, že pan prezident Masaryk zrovna Stromovkou projížděl na koni. Zastavil se u nás a mluvil s paní učitelkou a poté nám dával různé otázky. Mě se také na něco ptal, ale už vůbec nevím na co. Společně s ním tam byl strážce. Masaryk mu pokynul hlavou a ukázal na mě. Vzal mě a posadil před pana prezidenta na koně. Objeli jsme celou Stromovku, než mě zase sesadil u naší třídy. Rozkřiklo se to po celé škole a samozřejmě všichni záviděli. Byla jsem vlastně už tenkrát hvězda.

Jak vzpomínáte na natáčení filmu Lída Baarová?

Byla jsem velice ráda a jsem vděčná panu režisérovi Renčovi, že mi tu roli dal. Tím, že jsem žila v Německu a v Rakousku, jsem tady nějak zmizela a dlouho jsem v Čechách nepracovala. Hrála jsem ji hrozně ráda. Myslím, že šlo o výraznou figuru, i když třeba rozsahem ne moc velkou.

Máte nějaký recept na dlouhověkost?

Nevím, co je to dlouhověkost. Recept samozřejmě žádný není, stejně jako neexistuje recept na šťastné manželství. Žiju celkem neortodoxní život, protože pozdě vstávám, necvičím, jím tehdy, když mám hlad a ne ráno, v poledne a večer. Žiju život, který se nesrovnává s tím, co by člověk měl dělat, aby byl dlouhověký.

Jak se vám líbí na naší škole?

Moc. Měla jsem pocit, že jste byli tiší a pozorní, že mě posloucháte a vnímáte, co říkám a čtu a možná si to dokonce i zapamatujete.

Co byste vzkázala našemu časopisu Bezevšeho?

Ještě jsem ho nečetla, ale podle toho, co jsem slyšela, si myslím, že je to výraz toho, co se tady děje. Domnívám se, že jsou to takové časopisy, které by si měl člověk schovávat, aby třeba za deset let viděl, co si myslel tenkrát a co si myslí teď. Mám pocit, že je prima, když takový časopis vychází. Je to něco, co zůstane a na čem se dá bazírovat, ne jako na historii. Už jsem říkala, že nevěřím v historii, protože je psaná vždy podle toho, komu člověk fandí.

-fis-, -KK-, -Kajča-, -Verča-

Zůstala jsem v úžasu

Setkání s paní Zdenkou Procházkovou bylo pro mě takovým malým zázrakem a pohlazením po duši. Paní Zdenka Procházková svojí přítomností osvěžila běžný den na Polygrafce. Studentům četla velmi zajímavé ukázky, dokázali bychom ji poslouchat celé hodiny. Do četby vkládala velkou energii a kouzlo osobnosti, po třídě zněl její sametový hlas. Ukázky studenty bavily. Poslouchali velmi zaujatě. Považte, že jela až z Prahy, pak strávila dvě hodiny ve třídě četbou, kterou prokládala vyprávěním o životě, a po obědě ještě ochotně odpovídala na otázky redaktorů Bezevšeho.

Seděli jsme ve sborovně, pili kávu a já jsem hlatala každé její slovo, každý pohyb, obdivovala jsem moudrost, eleganci a šarm skutečné dámy. Dvaadevadesátiletá paní Zdenka Procházková mi zkrátka vyrazila dech. Do večera jsem se usmívala. Ještě v ten večer jsem začala číst její vzpomínkovou knížku Na jevišti mezi Prahou a Vídní, kterou mi chytře ve správný čas a s radostí daroval můj kamarád Filip. Když jsme paní Zdenku doprovázeli po schodech do přízemí a pak k autu, seběhla schody jako nic. Zůstala jsem v úžasu.

-ŠA-

Setkání s Kristinou Vlachovou aneb Nebojte se říkat pravdu

Přiblížit žákům střední školy realitu komunistické diktatury, stejně jako podstatu profese filmového dokumentaristy, se nemusí jevit jako snadný úkol. Studující z Polygrafky však měli ojedinělou možnost besedovat 26. března se scénáristkou a režisérkou Kristinou Vlachovou. Celé setkání se neslo ve znamení trvalé potřeby připomínání nedávných dějin a zločinů totalitních režimů. Dostalo se však také na humornější vzpomínky. Kristina Vlachová je vedle scénáře k celovečernímu filmu režisérky Věry Chytilové *Hra o jablko* (1976) také autorkou několika vlastních dokumentárních filmů, ve kterých se vrací k bolavým kapitolám československých dějin, např. *Dračí setba* (2006), *Kauza Uherské Hradiště* (2007) či *Poselství Jana Palacha* (2008). V rámci výuky občanské nauky žáci zhlédli snímek *Kauza Uherské Hradiště* popisující nelidské a kruté vyšetřovací metody uplatňované v padesátých letech v Československu na politických věznicích. Kristina Vlachová za svou tvorbu získala doma i v zahraničí různá ocenění (např. Vyznamenání Zlaté lípy či Cenu Ministerstva kultury za přínos v oblasti kinematografie a audiovizu). Po skončení studentské diskuze paní režisérka ochotně odpovídala na otázky redaktorů našeho časopisu a vzniklo tak velmi zajímavé a moudré interview, které vám s radostí předkládáme.

Úvodem se vás nemůžeme nezeptat na otázku, jaké jste byli publikum?

Rozkošné, milé, pozorné. Stručně: byli jste úžasní!

Původně jste se jmenovala Jana Slánská, jaký je to pocit, osvojit si nové jméno a jak vás oslovují lidé ve vašem blízkém okolí?

Kristina Vlachová, jak víte, je pseudonym. Používat umělecký pseudonym je i u nás - nejen ve světě - zcela legální. Lidé z rodiny a spolužáci z ČVUT jsou samozřejmě zvyklí na moje občanské jméno, ale nikdo to neláme přes koleno. Já s tím taky žádný problém nemám.

Jak vzpomínáte na své dětství?

Na dětství vzpomínám v dobrém, protože jsem měla hodnou maminku, hodného tatínka a hodnou tetu Annu. Samozřejmě, že tenkrát jsem mnohému, co se tady dělo, nerozuměla - kupříkladu na Vinohradech, blízko tehdejšího bydlíště tety Anny, je vila Osvěta, na níž je dodnes zlatým písmem napsáno, že v této vile v jistých letech bydlel první prezident Československé republiky T. G. Masaryk. Tahle informace tam kupodivu zářila při zapadajícím slunci i přes celá padesátá léta - přestože, řekněme si to upřímně, mohla být přemazána špinavým cementem nebo zabílena sádrou. Sotva jsem se naučila číst, tak jsem to jednou při procházce přečetla nahlas. A teta Anna mi tehdy vysvětlila, kdo to byl T. G. Masaryk. I proč má za svým křestním jménem Tomáš to písmeno G. Když nám pak ve škole (ve druhé třídě) paní učitelka Kovaříková přesně dle osnov vyprávěla, že prvním prezidentem naší republiky byl Klement Gottwald, tak jsem se přihlásila. A pravila jsem, že nikoliv Gottwald, ale Masaryk. Paní učitelka, které tehdy bylo asi tak dvaadvacet let, měla tou dobou tatínka na nucených pracích v urano-

vých dolech v Jáchymově. Strašně se lekla, běžela k nám domů a málem si před mojí maminkou klekla: „Musíte tomu dítěti vysvětlit, ať už nikdy, už nikdy nic takového neříká - ohrožuje i mne. Co mám teď dělat? Jsem z toho zoufalá!“ Ano, milé děti. Takhle to tenkrát bylo.

Jak byste charakterizovala profesi filmového dokumentaristy?

Znáte Rjepinův obraz *Burlaci na Volze*? - Tak ve tvářích těch tahounů proti proudu řeky vidíte přesně, jaká je práce nás dokumentaristů. V jejich tvářích je napsaná odpověď na vaši otázku. A jestliže jste se rozhodli dělat například taková témata, jako jsou zločiny nacismu a komunismu - tak to skutečně není legrace. (Ale je to něco, co má to smysl. A to je nejdůležitější.) Za prvé máte zoufale málo natáčecích dnů (když to řeknete kolegům ze západní Evropy, tak vám to nikdo nebude chtít věřit) a ještě zoufaleji méně dnů ve střížně. Neboli rozpočet je menší než minimální. A kdybyste náhodou do střížny spěchali - jako že spěcháte vždy - tak taxi si musíte zaplatit sami.

Při své práci jste se setkávala nejen s politickými vězni, ale také s příslušníky StB. Jak jste se v jejich přítomnosti cítila?

No, setkávala... Točila jsem je. Měla jsem radost, že jsem je dostala. Před kameru (smích)! Ale já vím, na co se ptáte. Nápadné bylo, že většinou měli mimořádně zlé oči - ať to byl Alois Grebeníček nebo soudruh Zavadilík z Uherského Hradiště nebo ty zrůdy z uranového lágru Vojna u Příbrami, např. plk. Košulík - který si mimochodem osobně smlsnul i na Václavu Havlovi - nebo velitel lágru Duba.

Myslíte si, že se lidé mohou z historie poučit?

Samozřejmě, že mohou. Teda: měli by. Pokud jde o vaši školu, doufám, že jste se poučili všich-

ni - díky vašim rodičům, díky panu učiteli Stojaníkovi a mým dokumentům o zločinech nacismu a komunismu, které vám tady promítal...

Máte nějaké životní motto?

Motto? Co je to? - Podívejte se, já si myslím, že důležité je, aby člověk měl v životě štěstí. A to může mít jen tehdy, když bude ctít otce svého a matku svou.

Ale to štěstí není vždycky trvalé, zvláště ne v těžkých dobách. To je pak jiná písnička. Ve třídě jste se mě ptali na Věru Chytilovou. Například to bylo moje štěstí, že jsem ji potkala, a bylo štěstí, že ona ještě měla v paměti zážitky z porodnice a že je toužila zúčastnit se filmu. A že se jí scénář „Hry o jablko“ mimořádně lí-

bil a že po několika zakazech dalších verzí nastala možnost ten scénář zrealizovat. Ale pak jsme se musely rozejít - názorově rozejít. Když přišla Anticharta. Kterou já rozhodně podepsat nemohla. Protože tím bych zradila Havla a další přátele. (Podrobnosti o této nepříjemné situaci se dodnes můžete dočíst na internetu v rozhovoru s H. Benešovou). Potom jsem měla štěstí, když jsem (z pozice nakladatelské redaktorky) mohla dávat práci mnoha zakázaným autorům. Jejich rodiny díky tomu neměly hlad. Potom jsem měla štěstí, že na vysokoškolské koleji, kde jsem byla zaměstnaná jako vrátná, uklízel kolem popelnice jeden starý politický vězeň. Havel byl tenkrát zavřený na Pankráci. Naše vrátnice byla blízko pankrácké věznice. Tak jsme s tím devadesátiletým starochem vždycky vylezli po žebříku na střechu koleje a nejmíň hodinu jsme v tom mrazu zírali na střechu věznice. A vážně jsme si tenkrát mysleli, že Vaškovi posíláme pozitivní energii. Jestli to pro něho bylo štěstí - nebo jenom pro nás - to dodnes nevím. Nikdy jsme o tom spolu nemluvili.

Co byste popřála našemu časopisu?

Abyste se nebáli. A abyste psali pravdu.

-fis-, -KK-, -Kajča-, -Verča-

Dne 15. března 2018 se Polygrafka zapojila do celostátní výstražné stávky s názvem Vyjdi ven, která měla za úkol vyzvat ústavní představitele České republiky, jmenovitě prezidenta České republiky, premiéra České republiky a Parlament České republiky k obraně ústavních a společenských zvyklostí a hodnot. Musím říct, že ještě den před samotnou stávkou jsem ani nedoufal, že se něco takového může stát u nás na Polygrafce, a proto jsem opravdu rád, že jsme za tak krátkou dobu stihli vše zorganizovat a vymyslet. Chtěl bych poděkovat panu řediteli Jiřímu Uhrovi a paní zástupkyni Ivě Šabatové, že nám akci umožnili a sami se připojili, dále pak panu Filipu Stojaníkovi, že nám pomohl stávku zorganizovat, a druhákům za tvorbu transparentů. Díky také Martinu Průšovi a Karolíně Kočové za pomoc.

Na stávku dorazilo také několik studentů z rumberského gymnázia, kteří si ji zdokumentovali a vyzpovídali několik lidí. Diskutovali jsme také případnou spolupráci na budoucích akcích, budou-li se nějaké konat.

Jsem rád, že i studenti ve Šluknovském výběžku jsou aktivní, zajímají se o současné dění a naši budoucnost. I když někteří nevěděli, o co jde, možná je to motivovalo k tomu, aby si zjistili víc informací a začali se zajímat. Všichni jsme si v tento den mohli vyzkoušet, jaké to je být občansky angažováni.

Honza Válek, 3.S

Dne 15. března 2018 ve 12.00 hodin se přes 300 vysokých a středních škol zúčastnilo výstražné stávky studentstva proti nedodržování ústavních zvyklostí.

Naše Polygrafka se zúčastnila také. Stávka proběhla na dvoře školy. Symbolicky jsme si zazpívali českou hymnu a Modlitbu pro Martu. Byla zde také možnost podepsat petici, která byla zaslána hlavním organizátorům. Ti ji společně s fotkami a další dokumentací donesou senátorům a na podatelnu kanceláře prezidenta.

Stávka byla dobrovolná.

-kajča-

Ani letos na Polygrafce nechyběly:

12. a 16. dubna 2018

Přijímací zkoušky

14. až 18. května 2018

Praktické maturity

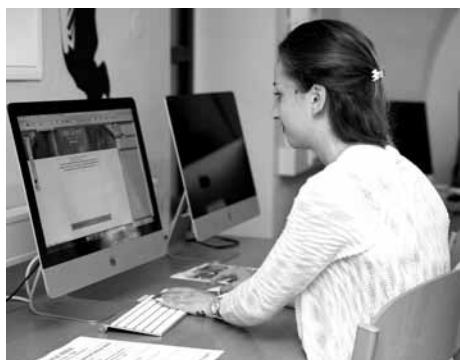
28. až 31. května 2018

Ústní maturity

4. až 12. května 2018

Závěrečné zkoušky

Pozdrav z turistického kurzu

Kam z Polygrafky aneb Život po maturitě?

Jsou prázdniny a já jsem v práci, abych dotáhla resty z ledna. Ve dveřích se najednou zjeví Ema trochu zklamaná, že ve škole téměř nikdo není. Přijela si pro potvrzení o studiu. Daly jsme se do řeči a mě napadlo, že Emino strhující vyprávění o nové práci musím zaznamenat pro naše čtenáře. Že byla Ema vždy podnikavá, víme. Ve druhém ročníku se nebála během školního roku odcestovat sama do USA, kde strávila u známé své babičky dva měsíce. V Bezevšeho jsme pak samozřejmě o tom přinesli reportáž. Ema se zkrátka nebála a nebojí ničeho. Její spontánnost je nám všem, kteří ji v životě potkali, známá.

Emo, co je u tebe nového?

Od srpna bydlím ve Varnsdorfu, kam jsem se přestěhovala z Nového Boru od maminky.

Proč právě tam?

Chtěla jsem se osamostatnit, bydlet v menším městě, než je Praha nebo Liberec. A Varnsdorf jsem trochu znala.

A tam jsi začala po škole pracovat?

Ne, moje první práce byla ještě v Novém Boru, kde jsem pracovala jako návrhářka kuchyní.

Ale nepohodla jsem se s mým nadřízeným a začala hledat jinou práci. Hledala jsem na různých portálech, hledala jsem v Rumburku, v Jiřikově, zkrátka poblíž. Ale protože jsem potřebovala platit byt, vzala jsem práci ve firmě DRYLOCK v Hrádku nad Nisou. Rozhodla jsem se proto, že z Varnsdorfu jezdí firemní autobus, kterým se tam člověk snadno přepraví.

Druhou motivací byl plat, který nabízeli.

Je to práce v oboru?

Zpočátku nebyla. Pracovala jsem jako balička. Možná se zdá směšné, že grafička balí pleny do krabic. Ale brala jsem to jako zkušenost. Samozřejmě jsem neplánovala dělat tuto práci dlouho. Odmaturovala jsem jako grafička a balit pleny by mě nenaplnovalo. Začala jsem se zajímat o výrobní stroje v této firmě, začala jsem komunikovat s lidmi, kteří tyto stroje obsluhují. Jednoho dne ke mně přišel můj nadřízený a zeptal se mě, jestli mě moje práce baví.

Odpověděla jsem, že bych chtěla zkusit pracovat jako operátor (obsluhuje linku, připravuje materiál). Asi za týden jsem se ocitla na této pozici.

Jen tak?

Byli nadšení, že o takovou práci má zájem žena. Ale já neměla zájem o materiály, ale přímo o stroj. A tak jsem se začala zaučovat jako head operátor (seřizovač).

Grafička a stroje?

Všichni víme, že polygrafie je obor plný strojů a počítačů, měla jsem k tomu logicky blízko.

Emo, máš pocit, že tě naše škola něco naučila.

Určitě. Škola mi dala hodně nejen po stránce vědomostí. Přeci jen je to technická škola. Ale dala mi i cenné zkušenosti v kontaktu s lidmi. Prožila jsem tady velmi důležitou část svého života.

Takže práce tě baví?

Ano. Obsluhuji stroj, pokud se porouchá, musím přijít na to proč a musím ho opravit.

Tak mě napadá, že se neztratíš a budeš i dobrá partie. Vše si opravíš sama, že?

No jasně, muž bude vařit a já postavím dům. (smích)

Dojíždění ti nevadí? Jakou máš pracovní dobu?

Od šesté hodiny ranní do šesti do večera. Autobusy jsou těmto směnám přizpůsobeny, ale momentálně dojíždíme s kolegou autem.

Jsi spokojená s prací i s platem? Na částku se neptám.

Rozhodně spokojená jsem, stačí mi na pokrytí nákladů na bydlení, dojíždění, jídlo atd. A daří se mi šetřit. Chtěla bych si udělat řidičský průkaz.

A jiné plány?

Teď se ke mně bude stěhovat přítel. Známe se sedm měsíců zatím to klapě. Pracujeme ve stejné firmě na stejné pozici. Často debatujeme o práci, probíráme technické záležitosti a radíme si. Jezdíme na výlety, milujeme zvířata. Máme mnoho společného.

V práci máme protisměny, ale volné dny máme stejné.

Co dodat na závěr? Vzkášeš něco Polygrafákům?

Studujte na Polygrafce. Jděte za svým cílem. Nechtejte se ničím odradit. Každý je strůjcem svého štěstí. Kdybych se bála, nebyla užvaněná a průbojná, pořád bych balila pleny.

A samozřejmě zdravím celý sbor učitelů, vychovatelky. Na internát často vzpomínám. Mějte se tu dál hezky.

Děkuji ti, Emo. Přeju ti hodně štěstí. Vím, že se nedáš a že se neztratíš.

-ŠA-

TŘÍDY POLYGRAFKY RUMBURK VE ŠKOLNÍM ROCE 2017/2018

1.A / ERICH MEISSNER

Bélová Vanesa
Cincibus Tadeáš
Charvát Erik
Indrák Petr
Kacel Dominik
Kašpar Oldřich
Kerbl Jakub
Koubková Kristýna
Kuruc Erik
Miková Andrea

Miková Jolana
Müller Daniel
Rejmanová Helena
Siváková Aneta
Stankovičová Andrea
Švejda Jan
Tejnar Radek
Veselý Jakub
Žitka Tomáš

1.P / Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ

Čechotovská Markéta
Fišer Jan
Guerra Iveta
Hron Michal Antonín
Kalbáčová Barbora
Kováříková Lucie

Křenařová Soňa
Neudenová Nikol
Rousková Karolína
Šmýd Kristian
Tázlerová Tina
Tomášková Helena

1.S / Mgr. JITKA ČAPKOVÁ

Fišer Roman
Hladík Tomáš
Krásný Jakub
Leber Ondřej
Málek Martin
Matušových Petr
Moučka Jiří
Ondřej Tomáš

Patočková Michaela
Polan Jiří
Rein Matěj
Šobek Adam
Štefaníková Klára
Vrána Petr
Wetzl Aleš

2.A / Mgr. MARTIN MACEK

Bačkovský Marek	Kubiček Lukáš
Bartoníčková Kamila	Kuruc Lukáš
Beránková Lucie	Líčko Karel
Brücknerová Nicole	Liščáková Blanka
Čechová Petra	Matičková Barbora
Demeter Ivan	Miko Filip
Demeter Roman	Struppová Markéta
Dlouhý David	Uhlíř Martin
Glogowská Pavlína	Valenta Tomáš
Grofová Lenka	Zelenka Martin
Jech Ladislav	Zikmundovský Teodor

2.S / Mgr. FILIP STOJANÍK

Čapek Matěj	Porazilová Nikol
Dlouhý Jan	Průša Martin
Faitová Ilona	Rezková Sabina
Fiedler Lukáš	Rožánek Jan
Habětínek Richard	Rýdl Dan
Chaloupková Iveta	Staudigelová Sarah
Jawichová Jasmine	Šach Jan
Jiroušková Sarah	Šimek Daniel
Kočová Karolína	Štěpánková Karolína
Koukal Šimon	Vajsová Lucie
Kůla Patrik	Volenec Jakub
Kuta Daniel	Wolf Pavel
Mareš Petr	Zadina Zdeněk
Michalina Jakub	Zetková Eliška
Petrová Veronika	

3.A / Ing. RICHARD ŠÝKORA

Abt Marek	Miková Adéla
Balounová Monika	Nováková Jolana
Čonková Sára	Remešová Aneta
Demeter Kamil	Růžička Martin
Dlouhý Robert	Rýdlová Veronika
Drdel Miroslav	Simmer Michal
Javůrek Petr	Stankovič Štefan
Jonásek Pavel	Ševčík Jaroslav
Kinský Robert	Šíma Jiří
Kotianová Michala	Waldmann Antonín
Kuba Zdeněk	Záhorský Matěj
Mazanec Jindřich	

3.B / IVO ŠABATA

Bažant Jakub
Bernart Václav
Bobr Partik
Brodinová Karla
Čápková Anna
Havlík David
Jedličková Lucie

Lukášová Romana
Poláček Šimon
Šudová Barbora
Tesař Tomáš
Turnová Valentina
Veselý Daniel

3.S / Mgr. JOSEF MAKOVSKÝ

Asaad Asad
Bertók František
Cibulka Jan
Čmejrková Barbara
Falta Marek
Haubert Martin
Hejduk Jiří
Chajdur Jan
Kaipr Jan
Kraušner Vojtěch
Leszkovenová Kateřina

Makovská Šárka
Mannová Barbora
Marešová Sára
Neumann Petr
Růžička Zdeněk
Sieberová Christine
Sommerschuhová Michaela
Válek Jan
Zadinová Kateřina
Žák Michal

4.S / Ing. ROMAN SVOBODA

Balaš Karel
Čápková Tereza
Čečrle Jiří
Dostálová Zuzana
Dvořák Marek
Falta Lukáš
Glaser David
Gotthard Jan
Heřmanová Lenka
Horáček Zdeněk
Kesler Marek
Kotalík Jan
Kristl Jakub
Křtěnová Adriana

Kvíz Václav
Michalina Dan
Minářová Šárka
Peterková Adéla
Popyk Daniel
Schneider Ondřej
Svoboda Daniel
Šichan Daniel
Tůmová Natálie
Vaníček Ondřej
Voglová Kristýna
Výboch Patrik
Zápotocký Zbyněk
Zemanová Lenka

Maturitní ples 4.S

Když se ohlédneme pár týdnů zpět, zjistíme, že se konal ples maturantů ze třídy 4.S. No, co k tomu dodat... Myslím si, že to byl ples ve velkém stylu a maturanti ho měli doopravdy propracovaný. Podle mého si užili ples nejen žáci, ale i učitelé a rodiče. Večer byl v duchu přátelství a dojetí. Nejednomu rodiči při šerpování ukápla slzička. Myslím, že na to žáci ze 4.S jen tak nezapomenou. (Nebo snad ano?)

-KK-

TURNAJ OSVOBODITELŮ

Dne 9. května se naše škola zúčastnila turnaje středních škol v malé kopané. Turnaj se konal ve Varnsdorfu a za naši školu hráli: Tomáš Hladík, Tomáš Tesař, Kamil Demeter, Štefan Stankovič, Jiří Hejduk, Radim Svatoš, Michal Žák, Filip Miko, Ivan Demeter, Marek Bačkovský a Jakub Michalina.

Také se zúčastnily školy (8): VOŠ Karolíny Světlé Varnsdorf, Bratislavská, Mariánská, gymnázium Varnsdorf, gymnázium Rumburk, SOŠ lesnická Šluknov, SOŠ TOS Varnsdorf.

Kluci hráli srdnatě a statečně a vybojovali si 5. místo. Moc je chválím a přeji jim další úspěchy.

M. Macek

Sbírka POZVEDNĚTE SLABÉ našla své adresáty

Jedna z prvních sbírek, do které se před mnoha lety naše škola zapojila, byla sbírka „Pozvedněte slabé“. Tato sbírka se od všech ostatních liší svou adresností – získané peníze zůstávají ve městě, ve kterém se sbírka koná, a předem jsou určené organizace, kterým budou peníze předány. Sbírkou se studenti naší školy zúčastňovali mnoho let a jednou se podařilo vybrat opravdu rekordní částku – 20 000 Kč.

Poté se sbírka několik let v Rumburku nekonala a Polygrafka vybírala peníze pro mnoho jiných organizací.

Letos někdy na jaře pana ředitele a následně i mě oslovil náš bývalý žák, pan Petr Dušák, který je jedním z organizátorů sbírky, že by velmi chtěl, aby se sbírka opět konala v Rumburku a aby se do ní znovu zapojili polygraftičtí studenti.

A tak 24. května 2018 vyšli opět dvojice dobrovolníků z Polygrafky do ulic a podařilo se jim získat téměř 6 000 Kč.

Výtěžek bude předán Farní charitě Rumburk (pomoc sociálně znevýhodněným dětem a organizaci Rytmus (pomoc seniorům)).

Děkuji všem, kdo jste do sbírky přispěli, a děkuji všem zúčastněným žákům:

Ivetě Chaloupkové, Petře Čechové
– získaly 1 422 Kč
Heleně Tomáškové, Barboře Kalbáčové
– získaly 1 138 Kč
Kláře Štefaníkové, Jakubovi Krásnému
– získali 1 022 Kč

ZÁCHRANNÁ AKCE KACHNIČKY

Na dohled od naší školy se každý rok stane takový malý zázrak.

Husté keře v parčíku u nejrušnější rumburské křižovatky si už před lety vybrala kachní maminka jako nejvhodnější místo k ukrytí hnízda a vždy na jaře vyvede svá malá kachňátka.

Ale pak nastává problém – jak je dostat k nejbližší vodě?

Zatím to každý rok dopadlo dobře a letos k záchrance kachniček za asistence strážníka městské policie přispěli spolu se mnou i dva studenti z naší Polygrafky.

Maličké drobečky jsme pochytili, cítili jsme v rukou jejich tlukoucí srdíčka a odnášeli je do Parku Rumburské vzpoury. Po celou cestu pískali a tím signalizovali trochu rozčilené kachní mamince, kam je má následovat.

Občas jsme se o ni trochu báli, když se místo chodníku kolébala neohroženě mezi projíždějícími auty. Ale vše dobře dopadlo a rodinka už našla svůj nový domov na ostrůvku uprostřed rybníčku. Tak zase za rok...

-lo-

Elišce Zetkové, Pavlu Wolfovi
– získali 815 Kč
Vanesce Bělové, Heleně Reimannové
– získaly 750 Kč
Kristýně Petříkové, Michaela Patočkové
– získaly 648 Kč

-lo-

POLYGRAFKA NA EXKURZI V LEGIOVLAKU

Letošní rok se nese ve znamení tzv. osmičkových výročí, a proto si připomínáme také sté výročí vzniku samostatné Československé republiky, o který se československé legie velmi zásadním způsobem zasloužily. Československá obec legionářská připravila projekt, díky kterému si mohou návštěvníci na různých místech České republiky prohlédnout věrnou repliku legionářského vlaku z období let 1918–1920. Této možnosti využili také někteří vyučující naší školy a společně se svými žáky Legiovlak na rumburském

1918 2018 LEGIO VLAK

Expozice legionářských vagonů z let 1918–1920, kdy českoslovenští legionáři ovládli Sibir.

nádraží navštívili. A udělali zjevně dobře, neboť se uvedená exkurze setkala s velmi pozitivními ohlasy. Potvrdila se tak stará známá pravda, že výuka historie podpořená přítomností názorných ukázek a autentických předmětů, přiblíží atmosféru zkoumaného období mnohem lépe než četné učebnice či suchý výklad. Díky návštěvě Legiovlaku si snad alespoň někteří vytvořili jasnější představu, jak žili naši předkové v době před sto lety.

-fis-

Jak se tato speciální expozice líbila žákům, posuďte sami:

Myslím, že přednáška v Legiovlaku byla velmi zajímavá díky všeznalému průvodci, který nás s úsměvem a dobrou náladou provázel mezi vagony. Každý vagon skrýval kus historie. Bylo to velice zábavné a poučné.

• Perfektní výklad s vtipnými poznámkami ...

• Byl jsem překvapen každým vagonem. Dalším bonusem je vyhledávání legionářů v databázi.

• Neslyšel jsem o žádných českých legionářích v Rusku, takže to pro mě bylo zajímavé. Nikdy bych neřekl, že česká armáda dokázala vítězit a prosperovat v cizí zemi proti značné přesile. Překvapilo mě, že takový vlak bylo vlastně takové malé město.

•

Něco takového jsem viděl poprvé v životě a stálo to rozhodně za to. Jsem rád, že se historie připomíná. Bylo to velmi poučné. Co mnou otrásl, byly operace. Rozhodně to byl masakr.

•

Pro mě bylo nejvíce frustrující, když jsem se dozvěděl, že na jedné posteli spalo deset mužů.

•

Prohlídka se mi moc líbila. Já bych jako voják určitě nepřežila.

•

Myslím, že moji spolužáci i já jsme rádi za každou možnost dozvědět se něco více o historii a minulosti.

•

Prohlídka byla velice zajímavá a naučná. Dozvěděli jsme se leccos, od věcí vážných, až po ty

humorné. Například teď vím, jak se řešila potřeba na toaletu a že to ženy mávajících svým vojákům neměly lehké. Mohli jsme zjistit, jestli naši prapradědečkové byli v 1. světové válce. A pokud ano, podali nám o nich více informací.

•

Určitě více takových akcí.

•

Moc si vážím toho, že nám škola umožňuje se zúčastnit takových akcí. Nic podobného jsem předtím neviděl.

•

Celkově to byla velmi zajímavá akce. Náš průvodce byl velice vtipný. Bylo znát, že ví, o čem mluví. Dozvěděli jsme se zajímavé, někdy i vtipné historky. Dokonce i sebemenší detaily v odpovědích na otázky, které jsme pokládali.

•

Velice se mi líbil přístup provádějícího. Byl značně informován a na vše věděl odpověď. Reagoval rychle a měl příjemný hlas. Neunavoval, ani nebudil strach. Jeho tempem jsme prošli celý vlak. Přestože použil někdy zajímavé a opovážlivé výrazy, nesoudím ho, neboť takový styl vysvětlování dnešní mládež potřebuje. Velké plus bylo také dobové oblečení. Dozvěděl jsem se mnoho.

•

Bylo to pěkné zpestření dne. A konečně jsme v pátek nepsali milion písemek.

Vybrala –ŠA-

Oslavy 100. výročí Rumburské vzpoury očima Romana Liščáka

Letos uplynulo 100 let od Rumburské vzpoury a oslavy byly velkolepé. V sobotu 12. května se konal pochod z Rumburku do Nového Boru, kterého jsem se bohužel nemohl zúčastnit. Od úterý 15. května byla možnost prohlédnout si kopii Legiovlaaku, který stál na rumburském nádraží.

Oslavy naplno vypukly v sobotu 19. května, a to rekonstrukcí bitvy československých legionářů na Transsibiřské magistrále u Zlatoustu. Rekonstrukce bitvy se konala od 9.30 hodin a jednalo se o boj bolševiků proti legionářům. Jak lze zhlédnout na videích na internetu, stálo to za to. Před 14. hodinou jsem ale už byl připraven na rumburském nádraží. Průvod mažorettek, vojáků a vojenské techniky šel za doprovodu vojenské pochodové hudby a davu lidí na Lužické náměstí, kde se konala přehlídka. Po 15. hodině se všichni přesunuli do Parku Rumburské vzpoury, kde se za přítomnosti předsedy Senátu Parlamentu ČR Milana Štěcha uskutečnil pietní akt. Kolem 17. hodiny přišlo to, na co byli všichni tolik zvědaví, na scénické zpracování Rumburské vzpoury režirované panem Liščákem, který byl tak hodný a prozradil mi detaily o plánování a průběhu celé akce.

A protože je historický fanoušek, tak se zúčastnil obou bitev. Položil jsem mu tedy pár otázek. Snad se z rozhovoru dozvíte něco zajímavého.

Jak jste se k tomu vůbec dostal?

Oslovilo mě Město Rumburk, jestli bych neudělal rekonstrukci Rumburské vzpoury. Asi se o mně už veřejně profláкло, že mám jako koníček vojenskou historii. Zabývám se sice různými jinými obdobími a armádami, ale už to byl jen krůček, abych se dostal i k té Rumburské vzpouře. Cokoliv dělám, snažím se o preciznost, a proto jsem to přijal, abych hrdinům vzdal hold.

Dělal jste to poprvé?

Samozřejmě, vyplývá to z mé předchozí odpovědi. Měl jsem však tu čest, že tato rekonstrukce byla k 100. výročí události.

Jak dlouho vám trvala příprava?

Příprava samotná trvala velice dlouho, přibližně rok, protože jsem se snažil nastudovat vše podle historických pramenů a zaznamenaných vý-

povědí účastníků či svědků. Skoro celé představení bylo podle skutečných událostí, fabuloval jsem ve výjimečných případech.

Co se týká zkoušení, tak to bylo velice obtížné, jelikož se ho zúčastnilo několik klubů vojenské historie a pořádně jsme se všichni neseťkali. Byla to dvě odpoledne, kdy jsem musel hlavně krotit chlapy, kteří by měli mít vojenskou kázeň. Každý se mi snažil vnucovat svou představu a já musel pevně držet režisérské otěže a ty chlapy o různých záležitostech přesvědčovat. Většina lidí přijela však až přesně v den, kdy měla proběh-

nout rekonstrukce v Parku Rumburské vzpoury. Zkouška měla proběhnout již celé předchozí odpoledne, k čemuž nedošlo. Zajímavé na tom je, že na poslední chvíli mi účast odřeklo asi dvacet lidí, kteří tam měli být. Těsně předtím, než jsme měli začít hrát, jsem upravoval scénář a vyškrtnl scény. Moderátor se mi zranil, a ač jsem oslovil mnoho lidí, na poslední chvíli jsem nikoho nesehnal. Přikývl mi na to až Martin Průša, který text viděl poprvé, když ho četl lidem, jelikož jsem jej ještě patnáct minut před začátkem proškrtal a přepsal.

Já to mohu potvrdit, scénář jsem měl možnost prolístovat a změnit tam bylo mnoho. A i když jste to měl vše tak precizně naplánováno, všechno bylo jinak?

Plno věcí bylo jinak, dá se říci slepených tak, aby to divák pořád perfektně chápal a neutíkal tak linie děje, ale zároveň jsem musel počítat s tím, že mi chybí dvacet lidí. To jsem ještě nevěděl, že nás zradí mikrofony.

Jak jste to zvládal? Víte, že s tím bylo hodně práce. Jak vypadaly vaše poslední dny?

Já to řeknu docela dost neskromně. Byla to ne skutečná práce, nikdo si to nedovede představit. On byl celkově náročný i den, kdy již mělo být představení. Ráno jsem účinkoval pod Dým-

níkem. Jistě je zajímavé také to, že o mé účasti jsem se dozvěděl toho dne v jednu hodinu ráno. Potom jsem se vrátil do Parku RV, kde jsme měli zkoušku, ale chodili tam už i diváci, kteří viděli přípravy, nedalo se nic dělat. Já jsem mezitím musel odbíhat, protože jsem zajišťoval další záležitosti, například bezpečáka. Tomu jsem musel například říci, kde bude určená zóna, kam smí diváci a kam nesmí. Za ten týden jsem měl naspáno asi dvacet hodin.

To bylo nakonec taky jinak, než jste plánovali, že?

Ano, taky. Protože bylo víc diváků, než se očekávalo. Ti lidé potom stáli na kopečku a museli jsme obcházet scénu jinudy, než bylo určeno předem. Bylo to složité. Ten den jsem se neztavil. Během dne jsem měl plno rozhovorů pro média a vlastně ani pořádně nevím, jaké stánky

v parku stály. Na věci kolem nezbýval čas. Vynechal jsem i oběd a první jídlo jsem si dal až večer po rekonstrukci. Těsně po představení mi všichni chlapi odjeli a na mě ještě čekalo stěhování kulis, na což jsem zůstal skoro sám. Ty jsi vlastně byl u toho a lehce jsi taky pomohl.

Vy jste říkal, že vám nepřišla asi půlka namířovaných lidí, že? Kolik se vás na tom podílelo celkově?

No, bylo nás tam poté asi třicet. Velkou radost mám z toho, že se zúčastnilo mnoho našich studentů. Hlavního hrdinu Františka Nohu excelentně zahrál Vašek Kvíz ze 4.S. V davových scénách hráli Verča Petrová a Patrik Kůla, který byl velice přínosný i jako kulisák.

Martin Průša a Matěj Čapek si dokonce zahráli vzbouřence. Všichni přidali ruku k dílu a strašně si vážím toho, že byli ochotni pomoci.

Scénář jste psal sám? A co ostatní věci?

Celý scénář jsem napsal já, režie jsem se taky ujal já. Díky tomu, že jsem ze začátku nemo-

hl sehnat nikoho místního, kdo by se ujal role vzbouřenců, vzal jsem si jednu z hlavních rolí, protože jsem věděl, že jsem schopen se to naučit. V roli Stanka Vodičky jste tak mohli vidět mě.

Můžu říct, že celá ta vzpoura byla mou prací. Většinou jsem se musel spolehnout jen sám na sebe a všechny lidi kontrolovat, takže skoro pro mě bylo občas jednodušší všechno si dělat sám než někoho úkolovat.

Vy už jste tu zmiňoval, že se pár věcí změnilo. Co bylo ještě jinak?

No, já to radši ani nebudu vyjmenovávat, protože bychom tu byli dlouho. (Smích.)

Naštěstí to potom vypadalo vcelku dobře a většinou vládne tak nějak pozitivní kritika.

Byl jste nakonec spokojený, jak to všechno dopadlo?

Přiznám se, že jsem puntičkář, takže si uvědomuji menší rezervy. Ale protože převládají pozitivní ohlasy, jsem s tím asi spokojen.

Bylo tam plno detailů, kterých si laik ani nemohl všimnout, zmíním třeba vojenské čepice na kůlech popravených – vycházel jsem z dobových fotek. I vzbouřenci byli na správných místech, Noha vlevo, Vodička uprostřed a Kovář vpravo. Při popravě každý padl na jinou stranu a také na to byl kladen důraz a vše proběhlo perfektně.

Zopakujete si to někdy?

Všichni mi říkali, že až bude 200. výročí, tak že už to asi budu mít ošéfované a některé věci udělám jinak. Já jsem se jenom zasmál a řekl jsem, že vlastně budu dělat naprosto to samé, co jsem

dělal teď. Jako hlavní vzbouřenec jsem ležel na konci v rakvi. Za sto let to bude asi obdobné. (Smích.)

Děkuji za rozhovor, který jsme zakončili optimisticky.

Program oslav pokračoval ještě v neděli, kdy jste měli možnost přijít do muzea na besedu s účastníky natáčení filmu Hvězda zvaná Pelyněk z roku 1964, který se natáčel v Rumburku a okolí. Poté se film promítal na Lužickém náměstí.

Z utajených zdrojů vím, že v neděli pan Roman Liščák trávil čas se svou rodinou. Hned ráno po tak náročném dni absolvoval několikakilometrový pochod pohádkovým lesem, který pořádala DDM v Rumburku.

-Honza-, fotografie: Šerly

Velikonoce už máme za sebou. Ale co teď se zbylými vejci? S tím vám moc neporadíme, ale dokážeme vás navnadit na jiný způsob barvení. Bude se hodit třeba na příští rok. Určitě to stojí za vyzkoušení.

Voskování vajec

Budeme potřebovat: vejce (nejlépe už vyfouklá), barvy na vejce, svíčku (nebo vosk), špejli, plato na hotová vejce a připravený telefon (později se dozvíte proč).

JDEME NA TO!

Krok č.1:

Jehlou proděravějte malé dírky na severu a jihu vajec.

Vyfoukněte vnitřek pokud možno do mísy.

Krok č.2:

Musíte si ale dávat pozor. Vejce jsou křehká!

Krok č.3:

Špejle namáčíme do rozehrátého vosku a takto krásně ozdobíme vajíčka. Mějte u sebe radši telefon, kdybyste museli vytočit číslo na hasiče. Danovi totiž ta špejla chytla.

Krok č. 4:

Připravte barevnou lázeň a vejce v ní utopte. Návod na přípravu barevné lázně naleznete na obalu od barev.

Krok č. 5:

Vejce vyndáme na plato a necháme oschnout. Tadá! Vosk krásně vynikl a vznikly kraslice jako malované.

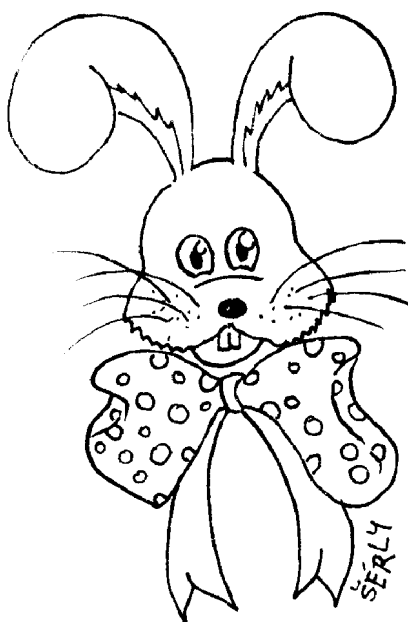
Krok č. 6:

Zvelikonočte cokoliv.

Nejlépe vystavte vejce všem na oči. Snad si je nikdo nesplete s nevyfouknutými.

- Verča a Dan (VerDa tým)

VLASÁČ

- piliny
- semínka
- trávy
- silonku
- bílý, černý a červený papír
- gumičku
- nůžky
- lepidlo

POTŘEBUJEME

1. Ustříhneme si asi 50 cm dlouhou silonku, tak, aby byla z obou stran díra. Vycpeme ji pilinami. Vytvarujeme hlavu a na místo, kde mají růst vlasy, nasypeme semínka trávy. Silonku svážeme tak, aby uzel byl zezdola hlavy.

Tip.: Než začnete do silonky dávat piliny udělejte si z jedné strany uzel tak, aby vám zbyl kousek na finální zavázání. Připravte si vysokou skleničku a navlékněte na ni silonku. Vznikne otvor a bude se vám pracovat lépe.

2. V místě, kde by měl být nos, vytvarujeme kuličku a zavážeme gumičkou. Oči a pusku uděláme libovolně z barevných papírů.

3. Hlavu položíme na talířek a na něj nalijeme vodu. Necháme ji nasát a dál už jen čekáme až vlasy začnou růst.

-Kajča-

S Kájou Brodinovou o škole a životě

Káju Brodinovou znám již dlouho. Přišla k nám na Polygrafku z Tyršovky a nastoupila do tehdejší 1.P. Byla to moje třída, ale ve třetím ročníku jsem je „prodala“ kolegovi E. Meissnerovi, protože jsem nastoupila do funkce zástupkyně ředitele. Nebyla jsem tenkrát schopna pokračovat v práci třídního učitele. Té nové práce jsem měla až nad hlavu. Dál jsem v této třídě učila češtinu a dělávali jsme si legraci, že je stejně sleduji. Kája byla vždy tichá, často skrývala pod lavici knihu a já tento hřích mnohdy tolerovala, zkrátka jsem dělala, že nic nevidím. Taký občas přinesla kytaru, protože na ni dodnes ráda brnká. Teď má nehty, se kterými to prý nejde, i když Hedvika (v redakci Ťapka) tvrdí, že ano. V redakci Bezevšeho pracuje dodnes, často redakci reprezentovala na vyhlášení soutěží, na dnech otevřených dveří a podobně. Také vím, že je velká turistka, má to z domova prý hlavně od dědečka, který dokud mohl, brával děti na výlety. Kája se učí u nás na knihařku. Rozhodla jsem se ji vyzpovídat, abyste, čtenáři, i vy věděli, jaké máte na Polygrafce možnosti.

Studovala jsi obor Polygraf, pověz nám, jakto, že jsi v knihárně.

Nevím, kde začít. Podala jsem si přihlášku na knihaře, protože jsem se rozhodla, že si doplním odbornost a budu mít alespoň výuční list, pokud se mi nepodaří zvládnout maturitu z matematiky. Mám ještě jeden pokus.

Jak se ti v knihárně líbí? Máš pocit, že ti tento obor nějak pomohl a doplnil znalosti z oboru Polygraf?

Kniháře jsem si vybrala, protože se mi to prostě líbí. Náplň práce knihaře se mi zdá pestrá, nebaví mě sedět celý den u počítače, jako to mají reprodukční grafici. Tady tvořím vlastníma rukama. Navíc si teď dokážu představit to, co jsme probírali v péčku v rámci teorie. Vše mi tak nějak dochází a rozumím tomu.

Jsi už dospělá, jaké to je setkávat se na praxi s žáky prvních ročníků? Pociťuješ věkový rozdíl?

Jak kdy. Ale někdy mě napadne myšlenka, jestli jsem i já byla v patnácti taková (smích). Zpočátku byly holky dost divoké, ale časem se zklidnily. Některé z nich jsou ale šikovné. V knihárně jsou se mnou ale i spolužáci starší, kteří si také doplňují odbornost. Ti jsou dospělí jako já a jsou v pohodě.

A co dál? Nechci se tě ptát na tvoje soukromí. Připravuješ se na maturitu? Máš čas na záliby a koníčky?

Abych se začala učit, si musím stále připomínat. Nějak se nemohu dokopat. Ale už musím začít. Ve volném čase mám brigádu, pracuji u dolpňku s uzeninou, saláty a zákusky v Enapu, krájím salámy. Žáci z Polygrafky sem často chodí. No a pak zpívám stále ve školním sboru Tyršovky, protože mě to baví.

Jak dlouho zpíváš ve sboru? Proč tě to baví?

Už asi deset let. I turisté, mezi které chodím od mala, si rádi zazpívají. Mimo sbor jsem chodila do ZUŠ na klavír. V školním kroužku jsem hrála na kytaru. Hudba je můj život.

Jaké jsou tvé další plány?

Chci zvládnout maturitu. V budoucnu chci mít rodinu, děti a dobrou práci.

Děkuji ti za rozhovor, přeju ti hodně štěstí nejen u maturity, ale i u závěrečných zkoušek. Čeká tě toho teď hodně, takže kromě štěstí ti přeji hodně sil. Ať se ti daří nejen u zkoušek, ale i v životě.

-ŠA-

VELIKONOČNÍ VANDALOVÉ

Tak jsme to byli zase my! Byli jsme tu opět se stejným záměrem jako vždy - provést nějakou kulišárnu. A tak jsme ve škole rozvěsili plakátky a poschovávali papírové ušáky. Úkolem bylo najít celkem přes 160 zajíčků. Papíroví ušáci na sobě měli jako motivaci nalepenou sladkou odměnu.

Ti, co se nestyděli a našli nás, soutěžili o nejvyšší počet zajíčků.

Rádi bychom pogratulovali Báře Mannové, která získala první místo, a Kamile Bartoničkové, která byla druhá. Děkujeme těm, kteří se zapojili, a čekejte brzy zase nějakou akcičku.

-Verča- a -Dan-

SEMINÁŘ HISTORIE aneb V Jiříkově vidění

Za minutu mám sraz se svým mužem u auta, ale ještě sedám k počítači. Musím teď okamžitě a autenticky zaznamenat, že jsem cestou z jídelny oknem chodby, po které kráčím do kanceláře, uviděla věci nevidané.

Je pátek, v jídelně se zavírají okénka, neboť všichni strážníci se odebrali domů. Ve škole je slyšet už jen Zdena, která zkulturuje třídy a chodby. Jinak tu vládne klid, ticho. Do školy však míří žáci, kteří zde budou ještě nejméně hodinu poslouchat, dotazovat se, debatovat, diskutovat a nasávat tak vědomosti. Sára s omrzlými prsty na nohou (víkend a čekání na taxi v mrazu) a její bratr Pěta chvátají, doslova ženou, a mám trochu pocit, že se i usmívají. A nejsou to jen oni. Přijdou i další nadšenci. Ptáte se, jak je to možné? Odpověď je jednoduchá. To náš nadšený historik Filip Stojaník způsobil. Zkrátka je zaujal, zblblnul do historie. Jásám a raduji se, že STUDENTI ještě nevymřeli! Díky, Filo.

-ŠA-

Černá kočka (přes cestu)

Dnešek byl den jako každý jiný. Ráno jsem se nasnídala a pomalu se připravovala na cestu do školy. Vše šlo podle plánu. Ladným krokem jsem se vydala na autobusovou zastávku. Mráz mě stípal do tváří. Byla neuvěřitelná zima.

Postávala jsem na zastávce a čekala na autobus. Čekala a čekala, ale autobus pořád nikde. „Nejspíš bude mít zpoždění,“ řekla paní stojící opodál. Po pár minutách už autobus dorazil. Řidič se zdál být poněkud nervózní a neklidný. Ignorovala jsem to a se sluchátky v uších si užívala cestu. Dění okolo sebe jsem příliš nevnímala. Večer jsem šla pozdě spát, tak jsem si cestou chtěla trochu zdřímnout.

Už jsem byla téměř v říši snů, když jsem ucítila prudké zastavení. Ihned jsem se vzbudila a rozhlížela se kolem sebe. Snažila jsem se zjistit, co se stalo. U řidiče stála vytřeštěná paní.

„Ale já ji musím najít! Ona je moje všechno! Pomozte mi!“

Začalo mi docházet, co se děje. Naproti přes sedadlo byla položena plastová přepravka. Paní v ní převážela kočku. Černou kočku. Zřejmě ve-

lice chytrou, protože se jí během jízdy povedlo otevřít přední vrátka. V nestřeženém okamžiku se kočka vytratila a podle všeho „vystoupila“ na předchozí zastávce.

„Pomozte mi,“ žadonila paní neustále.

Řidič se při nejbližší možné příležitosti otočil a jel zpět na místo, kde měla kočka údajně utéct. Všichni jsme vystoupili a vydali se kočku hledat. Nebyla po ní ani stopa.

Nešťastná paní se pomalu vracela k autobusu.

„Kočka se nenašla,“ prohlásil řidič.

Už se začaly zavírat dveře autobusu, když vtom něco zamňoukalo. Nebylo to vůbec daleko. Mňoukání se stále opakovalo. Zvedla jsem hlavu a co jsem neviděla....

Kočka vyskočila do prostoru pro zavazadla, nikdo z nás si toho nevšiml. Paní vzala svou černou kočku do náručí a byla šťastím bez sebe.

Natalie Tůmová, 4.S

Výprava do budoucnosti

Psal se rok 2073 a já jsem se procházela po městě. Najednou jsem si vybavila, jaké to bylo, když jsme byli dětmi, jak pro nás bylo všechno záhadné, tajemné.

Ani si nepamatuji, kdy jsem naposledy byla v knihkupectví pro knihy, vlastně ani nevím, kde je v našem městě trafika. Existují ještě?

Měla jsem se sejít s kamarádkou a jít do kinokavárny. Když jsem dorazila, právě odkládala své klíčky od autopohonu. Po chvíli jsem se jí zeptala: „Bony, pamatuješ si na knihkupectví?“ Chvilku váhala, asi si myslela, že si z ní dělám legraci. Pak se usmála a řekla, že ano, ale už nějakou dobu si na něj ani nevzpomněla.

Dál jsme se o tom nebavily, ale cestou domů, když jsem šla kolem tolika světelných nápisů a hlasových upoutávek, uvědomila jsem si, že už vlastně nikde není žádný leták, noviny ani vizitky. Všechno existuje jen elektronicky. A opět se mi vybavilo mládí, i když trochu pozdější doba, kdy jsme si přáli, abychom nemuseli nosit těžké učebnice, číst knihy, které byly tlusté a těžké, a psát slohy.

A teď? Píšu na svém tabletu, imaginárním papíře. Všechno se za těch pár let změnilo. A co bude dál? Budou se používat tablety, dotykové displeje? Co když si už budeme moci vzájemně číst myšlenky?

Nevím, jestli další generaci závidět, nebo ne. Teď už vlastně mít v polici knihy je jako mít staré fotoaparáty nebo třeba poslouchat desky. Nebo se historie bude opakovat?

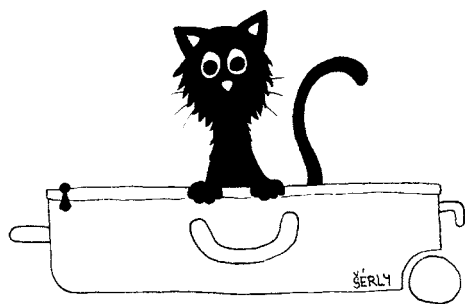
Doufám, že vědci brzy vytvoří stroj času, abychom se na to mohli podívat.

Tereza Čápková, 4.S

Zamyšlení nad knihou MALÝ PRINC

Pouto mezi člověkem a zvířetem nebo mezi dvěma osobnostmi je odpovědnost za budoucnost. Když se jeden vzdálí, druhý bude trpět steskem. Oba k sobě váže silné pouto, které se těžko přetrhne. Oba jsou zodpovědní za to, co se stane s tím druhým. Navzájem se o sebe musí postarat. Když jeden druhého opustí, musí se postarat, aby ten druhý byl v pořádku. Může to být pouto přátelství, láska. Opuštění bolí. Dlouho trvá, než se bolest zmírní nebo člověk alespoň trochu zapomene.

Šárka Makovská, 3.S

Moje zážitky ze zimního lyžařského kurzu

Cesta tam a zase zpátky

Počasí toho dne bylo chladné jako řev draka. Společenstvo pěších právě vyráželo na výpravu přes hory a doly Ještědské. Zdálo se, že výprava bude velmi jednoduchá, ale zmýlili jsme se. „Tudy to nepůjde,“ řekl Michal. Cesta byla zasypaná a jít vpřed nepřipadalo v úvahu.

„Budeme to muset vzít po skalní stezce,“ ozval se vůdčí skupiny.

A tak vyšla skupina dál. Bylo to riziko, ne všichni si byli cestou jisti, ale vůdčího poslechnout museli. Poté, co všichni sešplhali prudkou horu, se dověděli o další nástraze. Dál byla stezka pokryta ledem. Museli ale pokračovat, nebylo cesty zpět. Vůdčí šel první, jeho odvahy a odhodlanosti vedla ostatní. Několikrát málem spadli dolů do hluboké strže. Nakonec ale všichni prošli bez větší úhony.

Když se dostali na otevřené prostranství, spatřili něco nádherného. Ledový, magický pramen, který vytvářel zvláštní kouzlo. Chtěli jít blíž a napít se, protože voda už dávno došla, ale stalo se něco, co nikdo neočekával....

„My... my to zvládli!“

Zbytky skupiny se dostaly zpět a o svém dobrodružství a strastech začali vyprávět ostatním lidem v hospodě. Museli, aby již nikdo nezažil to, co si museli prožít oni.

Michal Antonín Hron, 1.P

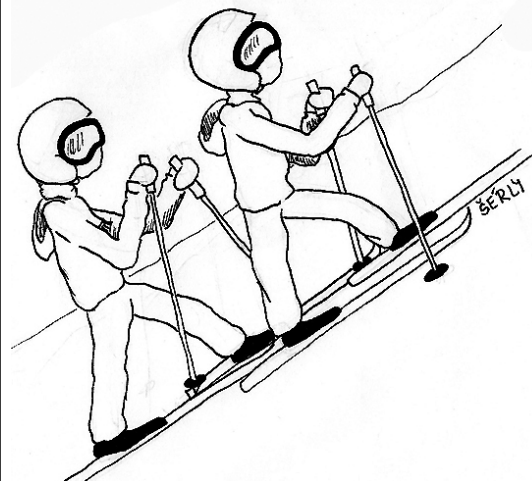
Cesta

Hned první den našeho lyžařského kurzu se stalo něco nečekaného a zdrcujícího. Byla to poslední jízda na sjezdovce, sjeli jsme s Alešem dolů. A pak jsem myslel, že je to zlý sen. Lanovka se nám před očima zastavila. Stmívalo se. Nevěděli jsme, co máme dělat. Byli jsme sami. Neměli jsme u sebe telefon, takže jediná možnost byla kopec vyjít.

Vydali jsme se vyšlapanou cestou pod lanovkou. Drápali jsme se nahoru, bylo to otravné a úmorné. Alešovi docházely síly a mně také. Také už měl omrzlé ruce a nesl snowboard. Nabídl jsem mu rukavice a vzal jsem mu i snowboard, abych mu pomohl. Jeho stav se o trochu zlepšil, zato můj se o hodně zhoršil.

Mlha, zima, každý krok byl těžší. Všechno mě bolelo. Říkal jsem si: „Ta cesta je snad neko-nečná!“ Dychtil jsem po odpočinku a teple. Unaveně jsem se otočil a uviděl Aleše, jak sedí v bolestech na zemi. Dali jsme si tedy asi pět minut přestávku, abychom nabrali dech. Pak už bylo to nejhorší za námi a vyšlápali jsme to. Tak jsme zdrcení, ale šťastní došli do chaty a šli rovnou do postele.

Jakub Krásný, 1.S

Hasičem se musíš narodit / 6

Ahoj, půjdu rovnou k věci. Před silvestrem jsme zažili pár orkánů a právě ty budou tématem tohoto článku. Při jednom z orkánů jsem se opravdu nadřel, jelikož u nás ve Varnsdorfu spadl strom. Když jsme mířili k místu události, myslel jsem si, že to bude chvilkový zásah. Rozřežeme strom a pojedeme domů. Jenže pravda byla jiná, u tohoto stromu jsme strávili tři a půl hodiny, a to ve velkém víchru a dešti. Doteď si vzpomínám, jak jsem zvedal větve, a když jsem se otočil, vítr s deštěm mi projel celou přilbou. Věřte mi, nebylo to nic příjemného. Nejhorší na celém zásahu byly ovšem „civilisté“, kteří ke konci zásahu, přestože viděli, že se na silnici pohybují hasiči a jsou tam rozbíkaná auta, vjeli na

místo zásahu s tím, že projedou. Lidi, přemýšlejte, akorát nám ztěžujete práci, jelikož se musíme starat i o vás. Osobně si myslím, že ten den jsme toho měli všichni dost. Aby toho ale nebylo málo, přesunuli jsme se k dalším třem událostem. Celý tento den byl opravdu namáhavý a budu rád, pokud se již nebude opakovat. Provdou ovšem je, že radši budu zasahovat u takovéto události, nežli u smrtelné nehody. Závěrem vám chci sdělit jediné, pokud uvidíte hasiče pohybovat se po silnici, pokud vám někdo neřekne, že již můžete projet, raději zastavte nebo se otočte, ale nejezděte nám „pod ruce“. Děkujeme.

-Trucker-

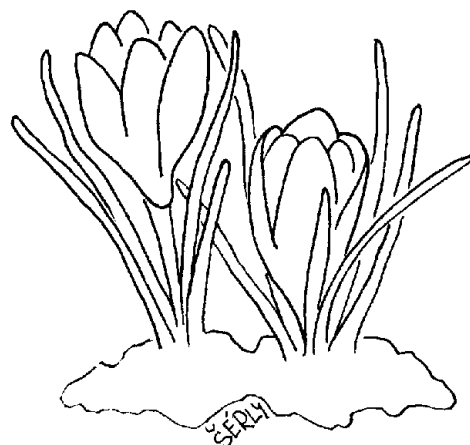

Život v kamionu 5

Zdravím, v tomto článku vám povím něco o stravování na cestách. Když většina lidí někdy jede, po cestě si zastaví například v McDonnalu nebo KFC, ale v kamionu na to čas opravdu není. Když ráno vstaneme, jsme rádi že si dáme rychlou kávu a jedeme, proto například snídani připravujeme až na cestě. To znamená, že se za jízdy například já zvednu, otevřu skříňku a začnu připravovat dejme tomu obyčejný chleba se salámem. Pokud si chceme dát oběd, máme na něj buďto necelou hodinu nebo ho opět připravujeme za jízdy. Pokud máme to štěstí, že na něj tu necelou hodinu máme, většinou to dopadá tak, alespoň u mě, že si vezmu 1-2 čínské polévky, jednu s kuřecí příchutí a tu druhou s houbovou a k tomu si nakrájím pár párků, které sesypu k polévce. Nezdá se to moc jako pochoutka, ale věřte, pochoutka to opravdu je. Pokud dojde polévka, dáme si instantní kaši s párkem, také delikatesa. A večere? No, s tou je to vesměs na stej-

ném principu. Otevřeme si pivo, koukáme na film a u toho si dáme něco málo k večeri, jediná výhoda večere je, že na ni je již času dost. Musíme si ovšem uvědomit, že máme pouze devítihodinovou pauzu, během které se musíme také vyspat. Takže s večerí a vším okolo ní spíme všehovšudy šest hodin, což není moc, když má člověk poté devět hodin sedět a soustředit se nebo nakládat a vykládat. Z vlastní zkušenosti vám tu mohu říct, že ty pauzy jsou opravdu malé, ale i já jsem se s tím naučil žít. A nějaké mé moudro? Jediné, co vám mohu předat, je, že sníst se dá všechno, když je hlad.

-Trucker-

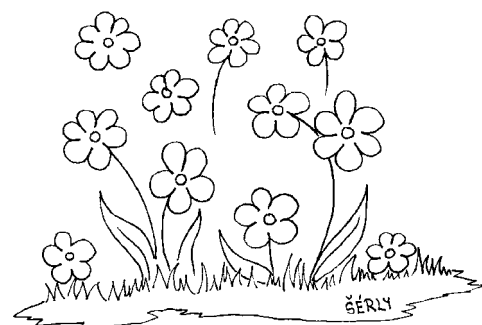

Sebeláska

Toto téma se momentálně hodně pohybuje na internetu a já bych se k tomu ráda také vyjádřila. Možná se vám to bude zdát moc přehnané, někteří si třeba budou říkat, co za hlouposti to píšu. Ale v našem světě je jeden velký problém. Mladí lidé čím dál víc přicházejí o své sebevědomí. Zde je kámen úrazu. Žijeme ve společnosti, kde všichni hledí na to, jak vypadáte. Na to, jaké máte rty, zadek nebo také svaly, jak moc máte oči daleko od sebe a nebo třeba, že vaše zuby nejsou úplně rovné. Prsa máte moc malá nebo naopak moc velká, nebo snad máte málo vlasů. Nosíte brýle a jste z toho nešťastní? Šilháte? Tohle všechno jsou faktory, co nás ovlivňují. Ráda bych vám poradila, abyste se za sebe nestyděli. Pokud jsi krásný člověk uvnitř, jsi krásný i venku. Věřte mi, že všechno se netočí kolem krásy, a věřte mi, že jsou tu vždy lidi, pro které jste dokonalí. Každíčký z vás si někoho najde a každýčký z vás bude šťastný. Ale v první řadě si musíte uvědomit, že máte jen jedno tělo, které vám dali vaše rodiče. Každá strie, každá jizva, piha, znaménko jsou jedinečné a nikdo jiný je nemá. Pokud máš jizvy z těžších časů, neskrývej je, je to důkaz toho, že jsi nad něčím zvítězil. Tělo je něco neuvěřitelného, neubližuj mu. A jestli jste tlustí? Nevaž se, važ si sebe. Nsledujte internet, protože mnohé fotky nejsou skutečné.

Na závěr bych chtěla říct, že cesta ke štěstí je jen ta, kde budete milovat taky trochu sami sebe.

-KK-

Milí čtenáři, přinášíme druhou sérii cestopisů Marka a Kláry, kteří patří do polygrafické rodiny. Z bývalých studentů se stali našimi přáteli, kteří se s vámi opět rádi podělí o své poznatky z cest po Asii. Přinášíme vám sérii jejich zážitků. Nehleďte návaznost, každý příběh je samostatný.

Ěmeke • Marek • Klára • MEZI KONTINENTY

II

5

PUTOVÁNÍ PO SEVERNÍM OSTROVĚ

Nový Zéland /6. 9. - 6. 10. 2011/

Úspěšně přeplouváme na severní ostrov. Trvá to přes tři hodiny a delfíny, na které jsme se moc těšili, stejně nevidíme. V hlavním městě – Wellingtonu se nezdržujeme, jedeme rovnou do Lower Hut za kamarádem Caseym. V roce 2007, při naší první návštěvě NZ, jsme společně pracovali v kempu na Coromadelu. Mezitím se stačil oženit, zanechat studií na VŠ a přestěhovat se. Nejprve nás vítá jeho žena Marie, Casey dorazí trochu později. Druhý den vyrážíme společně s Caseym na výlet po místních hřebenech a hlavní město máme z vrchu jak na dlani. Zůstáváme dvě noci, my spíme na ulici v našem zaparkovaném autě (dodávce upravené na obytná, kterému říkáme „Kostka“, protože když jsme ho koupili, byl celý dokola oblepený kostičkami z bílé lepicí pásky).

Máme týden na to dostat se do města Whangarei, které leží v nejsevernější části NZ zvané Northland. Je zároveň největším městem té oblasti. Míříme sem především proto, že se zde bude hrát zápas MS v ragby Tonga proti Kanadě. A my máme na ten zápas koupené lístky. MS tady žije celý Zéland a Kiwici, jak si Zeelandci říkají, spoléhají na jejich tým All Blacks a doufají ve výhru ve finále. Ale těch opravdu

dobrých týmů je tu víc (Austrálie, JAR, Wales, Argentina, Francie, Anglie, Irsko,...). My fandíme All Blacks a Tonze. Tonze, protože jsme tam byli a jsou tam moc milí lidé a také protože je to nejmenší národ (140 000 obyvatel) na MS. A porazili třeba i Francii a Japonsko. Na sever také míříme proto, že jsme tam ještě nebyli. Vybrali jsme silnici Forgotten World

Lost Highway - ztracená silnice

Highway (ztracená a zapomenutá silnice). A taky to tam tak vypadá. Je to velký zážitek. Nejen, že tam nevede žádná asfaltka a je to prověrka pro auto i pro řidiče a posádku, ale také jsou tam některé zatáčky, které se nedají projet rychleji než 15 km/h. Přitom z mapy to nepoznáte, jen když na tu cestu vjíždíte, je tam velká cedule, že další benzínka je až za 160 km. V místních podmínkách to znamená celý den jízdy... Kdybychom věděli, co nás s Kostou čeká později, tak jsme vlastně měli velké štěstí, že se nám to nestalo právě tady. Projíždíme taky několika nahrubo vytesanými tunely. Ty jsou široké tak sotva na jedno auto. Vždy jen doufáme, že cesta na konci pokračuje, protože couvat by

Bacha na benzín

se nám to opravdu nechtělo. Dokonce, světe div se, se před námi objeví stopař, tak ho bereme. Je to týpek, co žije v lesích a občas zajede do civilizace. Při tak řídké dopravě má štěstí, že ho bereme docela daleko.

V tento večer má být první zápas MS, a tak přemýšlíme, že by bylo zajímavé strávit to někde s místními a vidět, jak se tu fandí. Má to být zrovna zápas Tonga proti NZ. Pak to ale zavrhneme a vydáváme se hledat kemp zdarma, který jsme našli v brožurce kempů, kterou vydává místní úřad pro „turismus“. Jenže popis vůbec neodpovídá, a tak bloudíme někde daleko od měst, hluboko v horském údolí, začíná se stmívat a nám brzy dojde benzín. Ach jo, to je teda pohodička! Tak se zase vracíme na místo, kde jsme ještě věděli, kde jsme, a tam si všimneme cedule, že místní vesnička má dnes v klubuhospodě otevřeno a bude se promítat ragby. Tak se tam vydáme, místním vysvětlíme situaci a že

Odlehlá vesnička ve ztraceném údolí, kde jsme nakonec sledovali 1. zápas MS v ragby

jsme nemohli najít kemp. Posílají nás tedy jinou cestou, ale my už stejně nemáme benzín. Že zůstaneme spát v autě u nich na zahradě, jim nevadí a navrhuji, ať s nimi strávíme večer při ragby. Jsou rádi, že tam mají cizince, a my jsme zase rádi, že máme jasné místo na spaní a nikdo nás nebude vyhazovat. Chceme jim na oplátku udělat nějaký kšeft, ale zjišťujeme, že nemáme moc hotovosti a kartou se tu platit nedá. Tak rychle jsme si zvykli na placení kartou, že už vůbec na hotovost nemyslíme (všude se tu dá bez problémů platit, i v zapadlých krámcích..., jenže tady jsme v ještě zapadlejší vesničce, než si můžete představit, sotva sem vede cesta, oni sami říkají, že nejsou vesnice, ale velká farma!). Máme u sebe asi jen dvanáct dolarů. Jeden místní farmář nám dává dvacet (asi 300 v přepočtu na naše). Je nám trapné si to vzít, a tak navrhuje, že by nám mohli proměnit 15 euro, které nám zůstaly z Francie. Tak jo, bez problémů udělají dobrý kurz a všichni už sledujeme zahájení. Má to super atmosféru, skoro jak olympiáda. MS v ragby je třetí největší sportovní událost na planetě, trvá víc jak šest týdnů! Máme radost, že v celém zahájení je hodně z maorské kultury. Proto je nám také Zéland tak sympatický. Jako jediná z bývalých britských kolonií si dokázala s domorodci poradit a vrátit jim práva, jaká jim patří. Další den nám benzín vystačí tak tak, že dojede-

Maorská kultura

me k nejbližší pumpě, v nádrži nám zbývá asi jeden litr. Od té doby jsme poučení a bereme benzín průběžně. V jedné malé vesničce si všimneme cedule „Camping for free“, a tak se tam jdeme zeptat. Sympatický chlápek nám to potvrzuje a nabízí i sprchu a záchod. Provozuje krámk a s bufikem a benzínkou, tak my na oplát-

ku se k němu jdeme najíst. Další den je deštivo, a tak zůstáváme. Je rád, že mu děláme společnost a sledujeme s ním ragby. Postupně víc a víc pronikáme do tajů pravidel hry pro opravdové chlapy a čím dál tím víc nás to baví sledovat. Ve Whangarei jsme včas, máme zabukovaný kemp. Věděli jsme, že musíme bukovat dopředu,

Na mistrovství světa v ragby

protože kvůli zápasům je vše totálně obsazené. Kemp je plný Kanadánů právě kvůli dnešnímu zápasu. Ještě v této oblasti hraje Japonsko. Celé mistrovství je rozprostřené po obou ostrovech, a tak si obchodníci všude mohou přijít na své. Vždy podle vlajek v různých koutech Zélandu poznáte, které týmy jsou na blízku. Na zápase jsme jedni z prvních, jsou tu zatím hlavně fanoušci Tongy. My jsme si také od jiných fanoušků koupili na ulici dvě malé vlajčky Tongy. Na MS se člověk nedostane každý den, a tak toho chceme využít. Postupně se to pořádně zaplní a už se tu i rozcvičují hráči. Jeden kanadský hráč má pořádný plnovous a vypadá jak lev. Vůbec je zajímavé, že v žádném týmu nechybí alespoň jeden vousáč. Ovšem tenhle kanadský rozhodně vede. Zahájení, hymny, místní Maor zatroubí na domorodý nástroj a už se vykopává. Zpočátku jsme překvapeni, že je téměř ticho, jako kdyby se všichni báli fandit...ale pak se to rozjede a diváci jsou občas ve varu a všichni jásají, když hráči skórují. Zápas je velmi vyrovnaný a fanoušci obou týmů si přijdou na své a vidíme pěknou hru. Publikum je rozverné a tak se dělají mexické vlny, že se skoro zapomíná sledovat hra, jak při tom všichni blbnou. Jsou tu i rodiny s dětmi. Fanoušci se navzájem respektují, stejně tak jako hráči všech týmů. To se nám na ragby líbí, všichni jsou féroví. Hráči respektují rozhodčího, nehádají se s ním ani mezi sebou, nefilmují a nezdržují hru... jak to známe z fotbalu! Jsme celou atmosférou nadšeni. V televizi jsou

sice lepší záběry, ale tu atmosféru to nenahradí. Dokonce, přes všechny přísné kontroly, na hřiště vběhne naháč a běží přes celé hřiště, pořadatelé ho nemohou chytit a všichni tleskají. Tonga nakonec těsně podléhá Kanadě. Nám zůstávají vlajčky, a tak si je vyvěšujeme v autě do zadního okna po vzoru místních.

Pokračujeme dál směr sever, v jednom městě, když tankujeme, mě odchytne paní, zda by se mnou mohla udělat rozhovor na téma MS v ragby pro místní TV. Tak proč ne. Ještě jsme to neviděli, je to i někde na netu. Kvůli času nejedeme až na samotný sever, kde se stýká Tasmanské moře a Pacifik, ale zase směrem na jih po západním pobřeží Northlandu.

Zastávka a procházka k největšímu a nejstaršímu stromu Kauri na NZ /Tane Mahuta/ se roz-

Na srandičky nás užije

hodně vyplatí. Jsme ohromeni, jak jsou ty strohy obrovské. Už jsme nějaké viděli minule, ale tyhle jsou ještě větší. Bohužel jich tu zbylo jen pár. Britové, co to tu osidlovali, je téměř vykáceli. Jsou tak obrovské, že se to nedá popsat, musí se to vidět. Skoro jsme si před nimi sedli na zadek! Dokonce jsme si v tisku přečetli, že sem přijeli před důležitým zápasem japonští ragbisté, aby načerpali energii. Tak magické je to místo. Navštívíme pak i Kauri muzeum, sice dost drahé, ale zajímavé.

Pokračování příště
ĚMK ©

Po dlouhých čtyřech letech čekání je to konečně tady. V úterý 13. února 2018 vyšla dlouho očekávaná hra Kingdom Come: Deliverance. Nemohu uvěřit tomu, že první Kickstarter teaser vyšel 18. 12. 2013. A teď tu sedím, čtu si první recenze od největších herních webů na světě a slintám nad tlačítkem „Přidat do košíku“, u něhož je cenovka 49,99 €.

Dobře, nejdřív by to chtělo se uklidnit a popsat, o co se jedná. Kingdom Come: Deliverance je RPG hra (role-playing game, hra na hrdiny) od českého studia Warhorse Studios a mohu si dovolit říct, že je světovým unikátem.

KC:D je totiž realistické historické RPG zasazené do českých zemí počátkem 15. století. Konkrétně před husitskými válkami v okolí řeky Sázavy. Ve hře tak uvidíte místa jako Stříbrná Skalice, Rataje nad Sázavou či Talmberk. Hráč se chopí role Jindřicha, syna kováře. Jste naprosto obyčejný bezvýznamný člověk, který nemá porážet jednoho nepřítele za druhým. Ze začátku neumíte vůbec nic. Ani číst. Vše se musíte naučit a natrénovat (a to jak vy, tak i postava ve hře).

Ve hře mají všechny vaše činy následky a chování vaší postavy ovlivní chování ostatních. Například pokud přijдете do města špinavý a celý od krve, moc se s vámi bavit nebudou.

Úkoly se ve hře dají řešit mnoha způsoby a jedním z nich je i neřešit ho vůbec. Jednoduše pokud dostane za úkol se někde zúčastnit nějaké akce, ostatní na vás nebudou čekat s velkým vy-

křičníkem nad hlavou, ale vše proběhne bez vás. Nebo pokud zabijete postavu, která se má později v příběhu ukázat, už tam nebude. Celá hra se dá ale projít s jedním jediným zabitím (tam prý vývojáři nevěděli, jak se mu vyhnout). Jelikož jsem hru sám nehrál a nemám ji koupenou, nemůžu vám nabídnout plnohodnotnou recenzi. Na internetu jich však najdete mnoho.

Poskytnu vám alespoň nějaká zajímavá fakta: Prvotní nápad se zrodil asi před deseti lety a v roce 2009 začali Daniel Vávra a Martin Klíma shánět a trvalo jim skoro dva roky, než sehnali investora. Během té byl Vávra už na minizíně. Poté další dva roky vyvíjeli prototyp hry, který pak prezentovali vydavatelům. Všem se hra líbila, ale mysleli si, že se nebudou prodávat, takže se opět ocitli na začátku a bez peněz. V roce 2014 projekt vstoupil na crowdfundingovou platformu Kickstarter. Cílem kampaně bylo vybrat 300 000 liber, které se vybraly během 36 hodin. Celkem se na Kickstarteru podařilo vybrat 1 106 371 liber, v přepočtu asi 36 milionů korun. Další miliony se vybraly později na stránkách samotné hry.

Zde jsou nějaká další čísla:

Scénář hry má 1 100 000 slov, byl namluven ve třech jazycích (angličtina, němčina, francouzština). Každý jazyk má 110 hodin.

Pro každý dialog museli designéři nastavit emoce, kterých tam je 35 000.

Ve hře
ti herci.

Hra obsahuje 115 úkolů a aktivit (v budoucnu se bude obsah rozšiřovat).

Grafici museli vymodelovat 8 000 3D

objektů a manuálně zasadit 1,5 milionu stromů na mapě o velikosti 16 kilometrů čtverečných.

Ve hře je 2 300 unikátních postav, které na sobě mají 700 různých kusů oblečení.

Hra obsahuje dvě hodiny orchestrální hudby, několik hodin procedurální generované hudby, lidové písně a dokonce jednu symfonickou blackmetalovou skladbu.

A to jsem zdaleka nevyjmenoval vše. Rozpočet hry? Přibližně tři čtvrtě miliardy korun. Nepředstavitelná částka pro český filmový průmysl, ale naopak „směšná“ částka pro největší světové herní projekty, které se pohybují v celých miliardách.

Warhorse studio rozhodně dokázalo něco velkého, originální a světového.

-Honza -

Hru Starbound mám už delší dobu, není to žádná novinka. Jen jsem se k ní pořádně dostala až teď, kdy na vysokých školách je semestr v plném proudu a já jsem doma sama, takže můžu blbnout se sandboxem.

Hru mi doporučili slovy: „Bavila tě Terraria, bude tě bavit i tohle, protože je to lepší.“ Nechci srovnávat, ale oproti Terrarii mě opravdu baví víc. Na rozdíl od Terarrie mám totiž k dispozici velkou zásobu planet, na kterých mohu ope- rovat, jako kdyby ve světě Terrarie byly spousty dalších Terarrii.

Když jsem hru spustila poprvé, oslovila mě a už nepustila. Dlouho do noci jsem objevovala nové planety, na kterých jsem těžila suroviny, přetvářela je na další věci, stavěla si domečky a plnila úkoly. Nějak mi unikal hlavní příběh, ze kterého vím jen to, že na Zemi zaútočila banda vetřelců a já ji musím zachránit, ale to nějak odkládám na později.

Hra má sice tak trochu rozdvojenou osobnost - ta první objevuje nové planety a staví v nich primitivní osady a ta druhá má na orbitě každé těhle planety svou kosmickou loď, plnou vymožeností. Ale Starbound nějak dokázala tyhle dvě odlišné premisy spojit dohromady tak dobře, že hráč nemá pocit dvojí osobnosti sám v sobě.

Líbí se mi, že hra mi nejen nabídne možnost strávit svůj volný čas, ale i několik způsobů, jak ho v ní trávit. Můžu se hecovat v tom, co dokážu postavit: středověkou vesničku? StarWars

základnu? Tajnou laboratoř na odlehlé planetě? Není problém. Když mě to omrzí, tak se můžu ve hře setkávat s kamarády při multiplayeru a zažívat dobrodružství s nimi. A nebo budu skákat z planety na planetu, na každé trochu pobudu, projdu si ji a zase hurá jínám!

Nicméně, jako každá hra i Starbound má svoje nedostatky. Zdá se mi, že není moc dobře odladěná a působí těžkopádně. Při výběru posta-

vy, za kterou budete hrát, máte na výběr několik mimozemských ras, ale kromě vzhledu a domácího mazlíčka, kterého má každá postava na své lodi, se hraní za jiné rasy nijak neliší. Pro někoho, kdo není fanoušek sci-fi, má hra malou trvanlivost a omrzí se mu ještě rychleji.

Ale pro mě splnila všechna moje očekávání
a doufám, že ještě nějakou dobu plnit bude, než
se poohlédnu po něčem jiném. *řanka*

-Тарка-

Ready Player One: Hra začíná

Tenhle film by mě asi nezaujal, kdybych měla na výběr. Jenže ten den toho v kině moc nedávali a my do něj tak moc chtěli jít, že jsme si vybrali film s nehezčím plakátem. No a dva hrdinové s VR brýlemi byli prostě nejlepší volbou.

Trochu jsem se bála, že film bude pro nižší věkovou kategorii, což se potvrdilo průměrným věkem diváků v kině, ale nakonec mě příjemně překvapil.

Dějová linka je vcelku jednoduchá a předvídatelná - hrdina, který nemá nic, s pomocí kamarádů získá všechno. Hlavní hrdina Parzival se vydává každý den do virtuální reality zvané Oasis, kde může být vším, čím není v reálném světě. Zde se snaží najít a vyřešit tři úkoly, které do Oasis ukryl její autor, programátor Halliday. Jako každý kladný hrdina musí mít i svůj protivník - korporaci IOI, která pod vedením hlavního záporáka chce získat Oasis a přetvořit ji na výdělečnější projekt na úkor uživatelů.

Po nastínění zápletky už děj ubíhal neskutečně rychle. Hlavní hrdina potká pár kamarádů, zamiluje se, získá první dva úkoly, záporák po něm a jeho kamarádech jde a neštítí se udělat cokoli, aby mu zabránil získat třetí úkol. Nako-

nec získá na svou stranu většinu uživatelů Oasis, kteří mu pomohou vyhrát finální bitvu a on získá celou Oasis a rozdělí se o ni se svými kamarády.

Cestou domů jsem si pohrávala s myšlenkou, co by se asi stalo, kdyby chudý hrdina vlastně chtěl získat Oasis jen proto, aby zbohatnul a bohatý majitel korporace IOI byl znuděný svým bohatstvím a chtěl vlastnit Oasis, aby ji mohl velebit pro uživatele. Role by se tedy otočily. Ale i přes tuto předvídátnost se mi film líbil a neměla jsem pocit, že jsem strávila 140 minut úplně zbytečně. Navíc jsem získala také tip na knihu, která bude jistě ještě detailnější než film.

Takže shrnu-li to, jasně dané rozdělení kladných a záporných rolí jsem čekala. To, že si hrdina během filmu musí najít nejen kamarády, ale i holku, jsem taky čekala. Ale že se v neděli v osm večer potkám v děčínském kině se spolužákem Patrikem Bobrem, to jsem nečekala.

-Ћарка-

coco

Coco je pohádka roku 2018. Četla jsem na ni mnoho recenzí a řekla jsem si, že ji musím vidět. Mnoho lidí říká, že by to mohl být film roku. Pohádka je kvalitní jak obsahově, tak i hudebně a má velice hluboký smysl. Coco je o mexických mytech, které vypráví o dni mrtvých. Příběh pojednává o chlapci jménem Miguel, který miluje hudbu jako jeho pradědeček, ale

jeho rodina nemůže muzikanty vystát. Má pro něj jiné plány a nehezkou budoucnost. Miguela přitahuje kytara, která je udělaná jako pomník na náměstí. Zahraje si na ni a stane se něco. Propadne do záhrobní. Opravdu doporučuji se na tuto pohádku kouknout, protože ani jedno oko nezanechá suché. Je vhodná pro všechny věkové kategorie.

-KK-

Dne 9. února navštívila Polygrafka rumburské kino a zhlédla poutavé životopisné drama **MILADA**. Film byl uveden do distribuce roku 2017 a řadí se mezi velmi dobře natočené filmy. Příběh, jak už z názvu vyplývá, pojednává o doktorce Miladě Horákové. Odehrává se v letech 1937-1950 a tématem je demokracie, pravda, naděje i láska. Film se mi zpracováním líbil, ale přišel mi občas zdilouhavý. - Verča -

-Verča-

Severní Čechy a 3 x ZOO

V severních Čechách nalezneme rovnou tři zoologické zahrady, a to v Děčíně, Liberci a Ústí nad Labem. V Chomutově je zoopark, ale dnes se budeme věnovat jen oněm třem zmíněným ZOO, které jsem měl možnost navštívit a napsat o nich krátkou recenzi a ač je každá jiná, tak je lehce porovnat alespoň přístupem k návštěvníkovi. Sestavil jsem pro přehled tabulku.

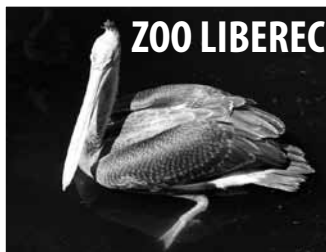
ZOO	DĚČÍN	LIBEREC	ÚSTÍ NAD LABEM
otevírací doba	***** denně	***** denně	***** denně
cena vstupného	***** na velikost ZOO přiměřená, v ceně vstupu možnost návštěvy expozice Rajske ostrovy ve městě	***** vůči stavu a ostatnímu přístupu nepřiměřená, pomůže-li to ZOO se vzpamatovat, tak O.K.	***** super zážitek, cena přiměřená
dostupnost (parkoviště)	***** přímo před vchodem, dostačující i ve chvíli větších akcí v ZOO	***** malé a trochu nevhodné místo	***** menší u dolního vchodu, u horního vchodu možnost parkovat také na sídlišti
přehlednost (ukazatele atd.)	***** až na menší detaily O.K.	***** naprostá katastrofa, bloudíte a některá zvířata a expozice minete úplně, když třeba nejedete zrovna do budovy na WC	***** výborné
počet zvířat	***** na velikost ZOO dostačující	***** dostačující, ale plno prázdných klecí a pavilónů	***** není si na co stěžovat, super
komentované ukázky	***** pěkné	***** pěkné	***** pěkné
čistota pavilónů	***** určitě dostačující	***** naprostá katastrofa, špinavé páchnoucí pavilóny, orezle, otlučené, zarostlé klece, na dosti místech bez zvířat, chlouba Liberce bílí tygři nejsou skoro vidět za neskutečné dodrápanými skly	***** několikrát denně vidíte člověka, jak čistí skla terárií a akvárií, naprostá dokonalost
občerstvení	***** na menší ZOO skvělé, sice jen u vchodu, ale u malé ZOO nevádí, je to blízko - hotdogy, polévky, grilované burgery, lívance, ale také jídla pro vegetariány, naprosto úžasné!!!	***** opět katastrofální, hlavně smažené pokrmy ve velkém množství tuku a to i pro děti, hranolky jsou přelité nejlevnějším kečupem, langos O.K., polovina sortimentu vybraná, máte-li hlad, musíte projít půlku ZOO nebo se nesmyslně vrátit před vchod mimo areál ZOO do restaurace	***** na více místech, velký výběr, součástí areálu je i pizzerie
dostupnost WC	***** někde menší prostory, ale najdete je na více místech	***** 2 oficiální WC na celé ZOO!!! naprosto chybí hned vedle „masného“ občerstvení!!! potřebujete-li na záchod někde v půlce ZOO, máte smůlu, jedno na začátku, druhé skoro na konci	***** čisté záchody na každém kroku nebo v občerstvovacích zařízeních
dětské koutky	***** málo míst, ale dostačující, blízko občerstvení, občas něco potřeba již zrenovovat, ale spokojenost	***** na menší děti se zde myslí až v poslední řadě!!! auta, která jsou pro větší děti na akupohon jezdí v místě, kde je občerstvení a občas narazí i do návštěvníka, prolézačky a skluzavky jen pro velké děti a na jednom místě, děti do cca 6 let nemají vyžití	***** není výtky, na každém volném místě, prolézačky, skluzavky, hrad, letní venkovní osvěžovací sprška, v blízkosti pitko s pitnou vodou
suvenýry	***** jen u vchodu, ale dostačující, automaty s mincemi i po ZOO	***** na tak velkou ZOO nabídka malá a na dvou místech, předražení plyšáky	***** na více místech, různý sortiment za příznivé ceny
ochota	***** v pořádku, úsměvy, dospělí obsluhující	***** neochota, nakvašené obličejy i když si jdete sednout na kafe, brigádníci jsou asi úrazem	***** v pořádku, až občas na mladé lidi, kteří jsou na brigádě, např. u zmrzliny
zoovláček	***** kvůli malému ZOO nejedí, ale jsou zde malé dřevěné vozičky na zapůjčení pro malé děti.	***** velice krátká projížďka, není komentováno	***** projížďka po celé ZOO, domorodá, exotická hudba s komentářem k jednotlivým zvířatům, podél kterých se projíždí

Jak vidno, tak nejlépe dopadla ZOO v Ústí nad Labem, kterou chválí plno návštěvníků. Sám se tam s rodinou velice rád vracím, je to perfektní místo na výlety pro malé i velké návštěvníky. Na druhé místo řadím Děčín, za návštěvu stojí ptací pavilon. Je to malá pěkná rodinná ZOO. Do Děčína zavítám během roku častěji, mám to tam moc rád. Poslední je kdysi věhlasná ZOO v Liberci. V Liberci příště půjdu raději s rodinou do dinoparku, ale do ZOO tak nejdřív za dva roky, očekávám, že se za tu dobu zvýší její úroveň. Tato ZOO pro mě a plno dalších je spíš zklamáním a vše vypadá, jako by se zde čas zastavil těsně po revoluci. V areálu probíhají rekonstrukce, tak snad se podaří vše zdárně dotáhnout k spokojenosti. Upozornil bych na to, že hlavní klima tvoří lidé, kteří v ZOO obsluhují, a větší čistota by také dost pomohla. Držme palce, aby liberecká ZOO obnovila svou zašlou slávu.

Roman Liščák

ZOO
DĚČÍN

ZOO LIBEREC

ZOO
ÚSTÍ NAD
LABEM

PERLIČKY

- Dřevěné divadlo v době národního obrození neslo název DOUPĚ.
(Bouda nebo Doupě, to je vlastně jedno!)
- Český se při odpoledních představeních hrálo ve VSTAVOVSKÉM divadle.
(Asi se v něm často vstávalo.)
- Bylo to hodně KRŮTÉ a FRŮSTRUJÍCÍ.
(Kroužky umocňují ten pocit.)
- Do Rumburka přijel REGIOVLAK.
(Ve skutečnosti Legiovlak!)
- Na otázku: „Jaká dynastie vládla dlouhou dobu na tomto zámku?“
Žák odpověděl: „Šabatovci!“
- **Perličky od maturit**
- Karel Čapek se přátelil s Boženou Němcovou.
- Text o spasmodii (sklon ke křečím) má prý souvislost s textem básně Polednice. Jeden žák se domníval, že je to proto, že Polednice měla „hnáty křivé“, druhý žák dokonce usoudil, že spasmus svalů způsobil zadušení dítěte matkou.
- Lumírovci byli: Jaroslav Vrchlický, Josef Václav Sládek a Thomayer.
(Záměna J. Thomayera za J. Zeyera.)
- Pátečník, kam patřil Karel Čapek, se scházeli každý pátek a pili (co prý jiného se při takových setkáních dělá...).
- Flexibilní tisková forma pro flexotisk se vyrábí z plyše. (A co takhle pryž?) -ŠA-

Ze vzpomínek Edurda Štorcha

Víme, jak je ošidné tvrdit, že současné děti se chovají tak špatně jako nikdy dříve. Eduard Štorch, známý český spisovatel, který v 19. století působil jako učitel v severních Čechách, například vzpomínal na to, co sám viděl, jak v průmyslových oblastech dvanáctileté děti běžně kouří, požívají alkohol apod. Uvedl m.j. toto: „... každý učitel bojí se zdejší krajiny nejen pro vzduch zkažený dýmem, ale pro zpustlé děti, které jsou postrachem vychovatele... Malé děti kouří, jakmile se naučily běhat, kořalku pijí s dospělými zároveň, lžou, podvádějí, jsou do krajnosti drzé, surové... Děti žebrají... učitelů se nebojí, strážníkům utečou... I do školy přijde žák někdy namol opilý.“ Štorch si pořídil statistiku z 5. třídy: asi 2 % dětí nepijí vůbec lihoviny, 40 % nepije nikdy kořalku, 30 % pije někdy kořalku, téměř všechny pijí pivo. Asi 20 % dětí kouří často, o peníze hraje karty asi 16 %...

(listy.mesto-most.cz/eduard-storch-vzpominky-na-mostcko/)

Změnili se žáci za tu dobu? Necháváme na vašem názoru, milí čtenáři.

-fis-
Eduarda Štorcha (1878–1956) znám ze svého dětství. Bývala jsem velkou čtenářkou a hltala jeho dobrodružné knížky pro děti a mládež. Když mi nedávno můj kamarád a kolega Filip Stojaník poslal zajímavý výňatek ze Štorchovy sociologické studie, velmi mě pobavil. Chtěl jis-

tě říci, že naši současní žáci jsou zlatíčka, andělci a miláčkové, jak je s láskou a trochou ironie také nazývala moje kamarádka a naše bývalá kolegyně Lenka Limberská.

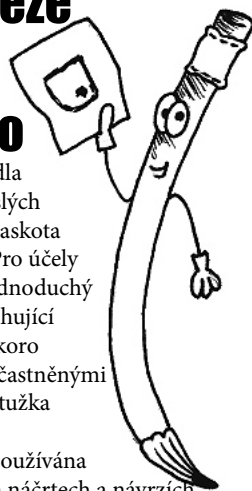
-ŠA-

Známe vítěze maskota Bezevšeho

Odborná porota zasedla a vybrala ze všech došlých a dodaných návrhů maskota časopisu Bezevšeho. Pro účely časopisu a pro jeho jednoduchý design a zároveň vystihující umělecký směr byla skoro jednohlasně všemi zúčastněnými členy poroty vybrána tužka s vlaječkou naší školy.

Jako atribut je tužka používána při různých prvotních náčrtech a návrzích, ale používá se také pro kresbu. Může to být právě tak ona, která občas zařadí jako šotek v časopise a svou hlavičkou s gumou umázne nějakou tu část textu nebo naopak tuhou doplní občas nějaké písmenko či slovo navíc. Autorkou vítězného návrhu je Šárka Makovská z 3.S a bude odměněna slibovanou výhrou.

R. Liščák

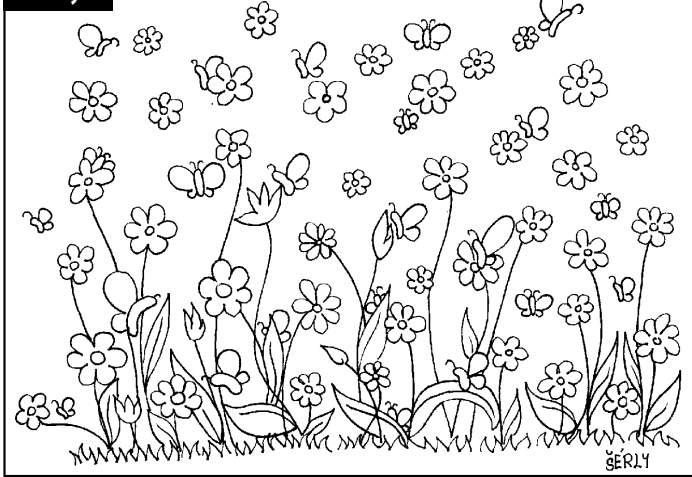

Spočítej, kolik je na obrázku slimáků

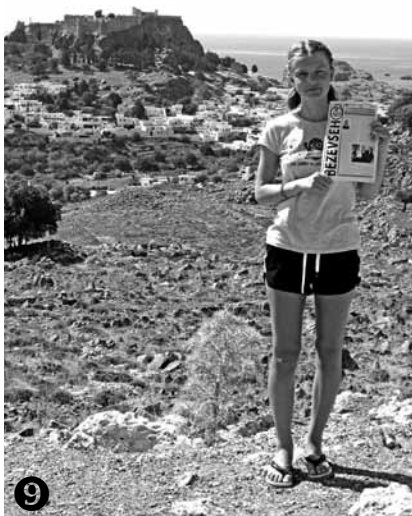
Při úklidu šuplíku mého pracovního stolu jsem objevil malý poklad ve formě balíčků diapozitivů. Dědictví to po vášnivém fotografovi a učiteli tiskařů panu Karlu Heinrichovi. Fotil především přírodu,

a motýlů

stromy, houby, ale zanechal nám i odkaz doby 80. let. Na prvním snímku vidíte oslavy 1. máje, které byly v té době povinné. Druhý obrázek je z praktických maturit oboru ruční sazeč.

BEZEVSEHO 56

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), R. Liščák, Mgr. F. Stojaník (fis), Š. Makovská (Šérly), M. Průša (Trucker), H. Poupová (Ťapka), K. Brodinová (Šmudla), V. Petrová (Verča), K. Kočová (KK), K. Štěpánková (Kajča), D. Rýdl (Dan), J. Válek (Honza).

■ webové stránky: T. Slezák ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata

Uplýnulo již spoustu času od posledního vyhodnocení naší soutěže o nejlepší, nejoriginálnější, nejvtipnější fotografii s Bezevšeho doma i ve světě. Tato soutěž stále žije. Čtenáři a redaktoři nelení a vozí na svých toulkách s sebou spolu s fotoaparátem i časopis a pořizují originální snímky. Chystáme výstavu těchto fotografií. Redakce vyhodnotila nejlepší fotografie již 3. kola soutěže.

1. místo se stejným počtem hlasů:

- Bezevšeho v Hollywoodu (Bára Č., 3.S.) 1
- Bezevšeho v Krkonoších aneb Kam oko nedohlédne (Šérly). 2

2. místo se stejným počtem hlasů:

- Bezevšeho na kofole (Šérly) 3
- S míčem v písku (Šérly) 4
- Spláchnuté (Šérly) 5
- S Bárou v Řecku (Bára Š., 3.B) 6
- Štědrý den na pláži (Dan) 7

3. místo se stejným počtem hlasů:

- Jsi kočka (Ťapka) 8
- Kajča na dovolené (Kajča) 9

Zvláštní cena udělena fotografii:

- Bezevšeho sbírá ceny (Honza). 10

Děkujeme všem autorům za krásné záběry, bylo skutečně velmi těžké vybrat tu nejlepší fotografii.

A to nejdůležitější na konec: foťte, soutěž pokračuje.

-ŠA-

P. S. Vítězové obdrží čokoládu.